

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 6^ο

Αρ. 269

rêve d'or

LIPIVER

PARIS

Poudre-Lotion

GR 224

EAU AMERICAINE

DR P. DELACOUR

Ο θρίκμπος της χημείας διὰ τὴν τελείαν ἐξάλειψιν τῶν πανάδων. Ὀλίγη ἐπαλείψεις ἀρκούν διὰ νὰ ἀφαιρέσουν ὀριστικῶς τὴς πανάδες τοῦ προσώπου.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ Φαρμακεία καὶ Μυροπωλεῖα.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος I. M. ΚΑΝΖΟΥΧ

Στοὰ Πεσματζόγλου - Ἀθῆναι

ΠΩΣ ΕΝΑ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΙΝΕ ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΩΣ ΚΑΙ ΚΟΥΜΠΑΡΑΣ;
ΑΥΤΟ ΘΑ ΣΑΣ ΤΟ ΕΞΗΓΗΣΟΥΝ ΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ
ΕΘΝΙΚΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ ΡΟΜΗΣ

Γενική Ἀντιπροσωπεία: Ἀθῆναι, ὁδὸς Σταδίου 47

Γ. Σταύρου 2

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ Εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς ἐλλάδος

ΓΑΛΑ ΒΛΑΧΑΣ

ΠΗΓΗ ΥΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΔΥΝΑΜΕΩΣ ΔΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΝΕΑ ΩΜΟΡΦΙΑ ΦΑΝΕΡΩΝΕΤΑΙ

Μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἐπικαθισμάτων

Θέλετε νὰ ἔχητε ἀμικτωτέρους, ὁμοιοτέρεους ὀδόντας; Ἴδου μίαν νέα μέθοδον ὅπως τὸ ἐπιτύχητε. Ἐάν ζητήτε νέαν ὁμορφίαν καὶ νέα θέλγητρα, δοκιμάσατε τὸν νέον τούτον τρόπον.

Ψάψατε τοὺς ὀδόντας σας διὰ τῆς γλώσσης, καὶ θὰ αἰσθάνητε τὴν παρυσίαν ἐπικαθισμάτων - ἐν εἶδος ὁλοσθηροῦ ἐπιστροφισμοῦ.

Ἐφ' ὅσον τὰ ἐπικαθίσματα διατηροῦνται ἐπὶ τῶν ὀδόντων, τὸ μειδιάμα σας εἶνε ἐστερημένον τῆς χαρμῆς.

Σήμερον ἐφευρέθη ἡ Περσολέντ, νέον εἶδος ὁδοντοκασίας. Ἐκ συνθέσεως τῶν ἐπικαθισμάτων, φέρει τοὺς ὀδόντας ἀπολυτικῶς καθαρούς.

Δοκιμάσατε τὴν Περσολέντ. Ἴδετε πόσον καθαροὶ γίνονται οἱ ὀδόντες σας καὶ πόσον χαρούμενοι ὄλεγον ἡμερῶν χάρις τῆς ἀπολυτικῆς καθαριότητος τῆς Περσολέντ.

Ἀγοράσατε σήμερον τὴν ἀπολυτικῶς καθαρίαν Περσολέντ.

Persolent

ΠΕΨΟΝΤΕΝΤ ἡ νέα Ἀμερικανικὴ ὁδοντοκασία

Γεν. Ἀντιπρόσωπος Π. ΠΕΡΟΓΛΟΥ, Πλατεία Ὁμονοίας 3-Ἀθῆναι

Εἰς ὅλους

ΠΡΟΣΙΤΑ

εἶναι τὰ

ΔΙΣΚΙΑ

ΑΣΠΙΡΙΝΗΣ

ἐπειδὴ πωλοῦνται καὶ εἰς τὴν εὐρὴν

ΜΙΚΡΟΣΥΣΚΕΥΑΣΙΑΝ ΤΩΝ 2 ΔΙΣΚΙΩΝ

Προσέχετε εἰς τὴν γνησίαν συσκευασίαν "Bayer"

μετὰ τὴν κυανόλευκον ταινίαν

Τιμὴ: Δρχμ. 2.-

Τὰ προηγούμενα φύλλα τοῦ «Μπουκέτου» τιμολογῶνται πρὸς 3 δραχμὰς ἕκαστον.

30 Μαΐου 1929

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

Ε58

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ HENRY DE FORCE

Ο ΣΙΜΟΣ, Ο ΚΟΥΤΣΟΣ...

Τὸν ὀνόματι τοῦ ἦταν Σίμος Μαρτίν, Μά, ἐπειδὴ ὅταν ἦταν μικρὸς ἦχε πιάσει τὸ πόδι του καὶ εἶχε μείνει κουτσός, τοῦ εἶχαν κολλήσει τὸ παρατσούκλι «Ὁ Κουτσάβλος» ποὺ τοῦ ἔμεινε ἀπὸ τότε.

Ὁ Σίμος ἦταν ἕνα καλὸ καὶ γενναῖο παιδί, ἐργατικό, ἀνοιχτόκαρδο καὶ ἀρετὰ, ἀν' ὅχι πολὺ, συμπαιδικό. Θὰ μπορούσε νὰ χάνει φίλους τοῦ καὶ ὁμορφότερα χωριῶν τοῦ χωριοῦ του, ἀν' δὲν τὰ πέφτει μόνος του ἀπὸ ντροπὴ γιὰ τὸ σπασμένο ποῖδι. Δὲν παρατηροῦσαν ὅσοι ποὺ αὐτὸ καὶ ὅταν ἔβλεπε τοὺς φίλους τοῦ νὰ χορεύουν σὲ πανηγύρια, κρατῶντας τὴς καπέλλες ἀπ' τὴ μέση, τοὺς κατὰ τὴν ἰσχυρίαν καμιά ἡμέρα καὶ μετὰ τὴ μοιρολατρικὴ φιλοσοφία τοῦ χωριῶν, ἔλεγε μόνος του σχεδὸν εὐθὺς:

—Μὰ... Καλὰ κάνουν καὶ χορεύουν τὰ παιδιά!

Ἦλθε ὅμως μίαν μέρα ποὺ ὁ φίλος οὗ Σίμος ἐννοίωσε νὰ τοῦ τραπὶ τὴν καρδιά του βαρεὶ πόνος. Ἐπειδὴ ἦταν περὶ ὁ καιρὸς τοῦ νὰ πᾶν στασιαστικῆς, παρουσιάστηκε στὴν ἰατρονομικὴ ἐπιτροπὴ γιὰ νὰ τὸν ἐξετάσουν. Ἐκεῖ, ἀπὸ τὸν ἔγδυον καὶ εἶδαν, οἱ γιατροὶ τοῦ εἶπαν:

—Ἀνίκανος δι' ἡττησίαν, θλίψις τοῦ δεξιοῦ ποδός...

—Κοίμα, εἰτε ἕνας στρατηγός ποὺ παρακολοῦθοσε τὴν ἐξέτασι. Θὰ γινόταν ἕνας ὁμοῦ στρατιώτης.

Ὁ Σίμος τότε γίνετο ἄνθρωπος ἀπὸ τοὺς ἄλλους νεοσυλλέκτους ποὺ τὸν κοίταζαν ἐκθαυμάζοντες, καὶ νύχθησε χωρὶς νὰ αἰσθάνῃ πόνος καὶ ἔκλεισε μόνος γιὰ νὰ γυρίσῃ στὸ χωριὸν τοῦ, περὶ ἑλπίας μέχρι θανάτου...

Ὅταν ἔφτασε στὸ ἀγρόκτημα ποὺ δούλεψε, τραβήξε, χωρὶς νὰ αἰσθάνῃ πόνος καὶ ἔκλεισε μόνος γιὰ νὰ γυρίσῃ στὸ χωριὸν τοῦ, περὶ ἑλπίας μέχρι θανάτου...

Ὅταν ἔφτασε στὸ ἀγρόκτημα ποὺ δούλεψε, τραβήξε, χωρὶς νὰ αἰσθάνῃ πόνος καὶ ἔκλεισε μόνος γιὰ νὰ γυρίσῃ στὸ χωριὸν τοῦ, περὶ ἑλπίας μέχρι θανάτου...

Ὅταν ἔφτασε στὸ ἀγρόκτημα ποὺ δούλεψε, τραβήξε, χωρὶς νὰ αἰσθάνῃ πόνος καὶ ἔκλεισε μόνος γιὰ νὰ γυρίσῃ στὸ χωριὸν τοῦ, περὶ ἑλπίας μέχρι θανάτου...

Ὅταν ἔφτασε στὸ ἀγρόκτημα ποὺ δούλεψε, τραβήξε, χωρὶς νὰ αἰσθάνῃ πόνος καὶ ἔκλεισε μόνος γιὰ νὰ γυρίσῃ στὸ χωριὸν τοῦ, περὶ ἑλπίας μέχρι θανάτου...

Ὅταν ἔφτασε στὸ ἀγρόκτημα ποὺ δούλεψε, τραβήξε, χωρὶς νὰ αἰσθάνῃ πόνος καὶ ἔκλεισε μόνος γιὰ νὰ γυρίσῃ στὸ χωριὸν τοῦ, περὶ ἑλπίας μέχρι θανάτου...

Ὅταν ἔφτασε στὸ ἀγρόκτημα ποὺ δούλεψε, τραβήξε, χωρὶς νὰ αἰσθάνῃ πόνος καὶ ἔκλεισε μόνος γιὰ νὰ γυρίσῃ στὸ χωριὸν τοῦ, περὶ ἑλπίας μέχρι θανάτου...

Ὅταν ἔφτασε στὸ ἀγρόκτημα ποὺ δούλεψε, τραβήξε, χωρὶς νὰ αἰσθάνῃ πόνος καὶ ἔκλεισε μόνος γιὰ νὰ γυρίσῃ στὸ χωριὸν τοῦ, περὶ ἑλπίας μέχρι θανάτου...

Ὅταν ἔφτασε στὸ ἀγρόκτημα ποὺ δούλεψε, τραβήξε, χωρὶς νὰ αἰσθάνῃ πόνος καὶ ἔκλεισε μόνος γιὰ νὰ γυρίσῃ στὸ χωριὸν τοῦ, περὶ ἑλπίας μέχρι θανάτου...

Ὅταν ἔφτασε στὸ ἀγρόκτημα ποὺ δούλεψε, τραβήξε, χωρὶς νὰ αἰσθάνῃ πόνος καὶ ἔκλεισε μόνος γιὰ νὰ γυρίσῃ στὸ χωριὸν τοῦ, περὶ ἑλπίας μέχρι θανάτου...

Ὅταν ἔφτασε στὸ ἀγρόκτημα ποὺ δούλεψε, τραβήξε, χωρὶς νὰ αἰσθάνῃ πόνος καὶ ἔκλεισε μόνος γιὰ νὰ γυρίσῃ στὸ χωριὸν τοῦ, περὶ ἑλπίας μέχρι θανάτου...

Ὅταν ἔφτασε στὸ ἀγρόκτημα ποὺ δούλεψε, τραβήξε, χωρὶς νὰ αἰσθάνῃ πόνος καὶ ἔκλεισε μόνος γιὰ νὰ γυρίσῃ στὸ χωριὸν τοῦ, περὶ ἑλπίας μέχρι θανάτου...

τὸν κρατοῦσε κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλη του, ἀκολουθώντας τὸ νέο του ἀνέναντι.

—Ἐ, Σανθούλα! φώναξε ὁ τελευταῖος μὲς μὴχαν στὴν ἀγορίτσα, βάλε στὸ τραπέζι ἕνα πιάτο παραπάνω... Καθὼς βλέπεις, ἔφερα καὶ ἕνα καινούργιο ἐργάτη...

—Μὰ, ὁ Σίμος εἶναι; εἶπε ἡ νέα χαμογελῶντας.

—Μάλιστα, δεσποινίς Μαριέττα, τῆς ἀπάντησε τότε ὁ νέος. Καὶ εἶμαι στὴς διαταγές σου...

Ἡ Μαριέττα, ποὺ ὁ πατέρας τῆς τὴ φώναζε Σανθούλα, ἦταν μίαν ψηλὴ καὶ ὁμορφὴ κοπέλλα, μὲ διάφανο καὶ τριανταφυλλένιο πρόσωπο ποὺ τὸ πλάσιον ἀφῆκε χρυσὰ μαλλιά. Μὲν δὲ τὰ κοκκίνα χεῖλῃ τῆς, ποὺ ἦσαν πάντοτε ἑτοιμὰ νὰ γελάσουν, ἐξέφωσαν τὰ ὄρατα τῆς κανονικὰ δόντια, ἀληθινὰ μαργαριτάρια. Τὰ μάτια τῆς ἦσαν γαλινὰ ὡς τὸν ἀνοιχτὸ οὐρανὸ καὶ ἡ ἀρμονία τῶν γραμμῶν τοῦ σώματός τῆς τὴν ἔκανε νὰ μοιάζῃ μετὰ τὴν Ἀφροδίτη. Ὅλα αὐτὰ τὰ χαρίσματα ἔβγαζαν τὸ φτωχὸ Σίμο νὰ τὴν ἐρωτευθῇ τρελλὰ ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα γνώσεως...

III

Δὲν χορεύθηκε νὰ περὶ τοῦ καὶ νὰ νὰ καταλάβῃ τὴν Μαριέττα ἡ Σανθούλα, τὴ φώναζε καὶ εἶχε ἀνάγει στὴν καρδίαν τοῦ δυστυχισμένου νέου. Ἦταν πολὺ κοκκίνα καὶ καὶ αὐτὸ ἔκλεισε ὡς ἡ ἀνοιχτὸ οὐρανὸ καὶ ἡ ἀρμονία τῶν γραμμῶν τοῦ σώματός τῆς τὴν ἔκανε νὰ μοιάζῃ μετὰ τὴν Ἀφροδίτη. Ὅλα αὐτὰ τὰ χαρίσματα ἔβγαζαν τὸ φτωχὸ Σίμο νὰ τὴν ἐρωτευθῇ τρελλὰ ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα γνώσεως...

Δὲν χορεύθηκε νὰ περὶ τοῦ καὶ νὰ νὰ καταλάβῃ τὴν Μαριέττα ἡ Σανθούλα, τὴ φώναζε καὶ εἶχε ἀνάγει στὴν καρδίαν τοῦ δυστυχισμένου νέου. Ἦταν πολὺ κοκκίνα καὶ καὶ αὐτὸ ἔκλεισε ὡς ἡ ἀνοιχτὸ οὐρανὸ καὶ ἡ ἀρμονία τῶν γραμμῶν τοῦ σώματός τῆς τὴν ἔκανε νὰ μοιάζῃ μετὰ τὴν Ἀφροδίτη. Ὅλα αὐτὰ τὰ χαρίσματα ἔβγαζαν τὸ φτωχὸ Σίμο νὰ τὴν ἐρωτευθῇ τρελλὰ ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα γνώσεως...

Δὲν χορεύθηκε νὰ περὶ τοῦ καὶ νὰ νὰ καταλάβῃ τὴν Μαριέττα ἡ Σανθούλα, τὴ φώναζε καὶ εἶχε ἀνάγει στὴν καρδίαν τοῦ δυστυχισμένου νέου. Ἦταν πολὺ κοκκίνα καὶ καὶ αὐτὸ ἔκλεισε ὡς ἡ ἀνοιχτὸ οὐρανὸ καὶ ἡ ἀρμονία τῶν γραμμῶν τοῦ σώματός τῆς τὴν ἔκανε νὰ μοιάζῃ μετὰ τὴν Ἀφροδίτη. Ὅλα αὐτὰ τὰ χαρίσματα ἔβγαζαν τὸ φτωχὸ Σίμο νὰ τὴν ἐρωτευθῇ τρελλὰ ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα γνώσεως...

Δὲν χορεύθηκε νὰ περὶ τοῦ καὶ νὰ νὰ καταλάβῃ τὴν Μαριέττα ἡ Σανθούλα, τὴ φώναζε καὶ εἶχε ἀνάγει στὴν καρδίαν τοῦ δυστυχισμένου νέου. Ἦταν πολὺ κοκκίνα καὶ καὶ αὐτὸ ἔκλεισε ὡς ἡ ἀνοιχτὸ οὐρανὸ καὶ ἡ ἀρμονία τῶν γραμμῶν τοῦ σώματός τῆς τὴν ἔκανε νὰ μοιάζῃ μετὰ τὴν Ἀφροδίτη. Ὅλα αὐτὰ τὰ χαρίσματα ἔβγαζαν τὸ φτωχὸ Σίμο νὰ τὴν ἐρωτευθῇ τρελλὰ ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα γνώσεως...

Δὲν χορεύθηκε νὰ περὶ τοῦ καὶ νὰ νὰ καταλάβῃ τὴν Μαριέττα ἡ Σανθούλα, τὴ φώναζε καὶ εἶχε ἀνάγει στὴν καρδίαν τοῦ δυστυχισμένου νέου. Ἦταν πολὺ κοκκίνα καὶ καὶ αὐτὸ ἔκλεισε ὡς ἡ ἀνοιχτὸ οὐρανὸ καὶ ἡ ἀρμονία τῶν γραμμῶν τοῦ σώματός τῆς τὴν ἔκανε νὰ μοιάζῃ μετὰ τὴν Ἀφροδίτη. Ὅλα αὐτὰ τὰ χαρίσματα ἔβγαζαν τὸ φτωχὸ Σίμο νὰ τὴν ἐρωτευθῇ τρελλὰ ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα γνώσεως...

Δὲν χορεύθηκε νὰ περὶ τοῦ καὶ νὰ νὰ καταλάβῃ τὴν Μαριέττα ἡ Σανθούλα, τὴ φώναζε καὶ εἶχε ἀνάγει στὴν καρδίαν τοῦ δυστυχισμένου νέου. Ἦταν πολὺ κοκκίνα καὶ καὶ αὐτὸ ἔκλεισε ὡς ἡ ἀνοιχτὸ οὐρανὸ καὶ ἡ ἀρμονία τῶν γραμμῶν τοῦ σώματός τῆς τὴν ἔκανε νὰ μοιάζῃ μετὰ τὴν Ἀφροδίτη. Ὅλα αὐτὰ τὰ χαρίσματα ἔβγαζαν τὸ φτωχὸ Σίμο νὰ τὴν ἐρωτευθῇ τρελλὰ ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα γνώσεως...

Δὲν χορεύθηκε νὰ περὶ τοῦ καὶ νὰ νὰ καταλάβῃ τὴν Μαριέττα ἡ Σανθούλα, τὴ φώναζε καὶ εἶχε ἀνάγει στὴν καρδίαν τοῦ δυστυχισμένου νέου. Ἦταν πολὺ κοκκίνα καὶ καὶ αὐτὸ ἔκλεισε ὡς ἡ ἀνοιχτὸ οὐρανὸ καὶ ἡ ἀρμονία τῶν γραμμῶν τοῦ σώματός τῆς τὴν ἔκανε νὰ μοιάζῃ μετὰ τὴν Ἀφροδίτη. Ὅλα αὐτὰ τὰ χαρίσματα ἔβγαζαν τὸ φτωχὸ Σίμο νὰ τὴν ἐρωτευθῇ τρελλὰ ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα γνώσεως...

Δὲν χορεύθηκε νὰ περὶ τοῦ καὶ νὰ νὰ καταλάβῃ τὴν Μαριέττα ἡ Σανθούλα, τὴ φώναζε καὶ εἶχε ἀνάγει στὴν καρδίαν τοῦ δυστυχισμένου νέου. Ἦταν πολὺ κοκκίνα καὶ καὶ αὐτὸ ἔκλεισε ὡς ἡ ἀνοιχτὸ οὐρανὸ καὶ ἡ ἀρμονία τῶν γραμμῶν τοῦ σώματός τῆς τὴν ἔκανε νὰ μοιάζῃ μετὰ τὴν Ἀφροδίτη. Ὅλα αὐτὰ τὰ χαρίσματα ἔβγαζαν τὸ φτωχὸ Σίμο νὰ τὴν ἐρωτευθῇ τρελλὰ ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα γνώσεως...

Δὲν χορεύθηκε νὰ περὶ τοῦ καὶ νὰ νὰ καταλάβῃ τὴν Μαριέττα ἡ Σανθούλα, τὴ φώναζε καὶ εἶχε ἀνάγει στὴν καρδίαν τοῦ δυστυχισμένου νέου. Ἦταν πολὺ κοκκίνα καὶ καὶ αὐτὸ ἔκλεισε ὡς ἡ ἀνοιχτὸ οὐρανὸ καὶ ἡ ἀρμονία τῶν γραμμῶν τοῦ σώματός τῆς τὴν ἔκανε νὰ μοιάζῃ μετὰ τὴν Ἀφροδίτη. Ὅλα αὐτὰ τὰ χαρίσματα ἔβγαζαν τὸ φτωχὸ Σίμο νὰ τὴν ἐρωτευθῇ τρελλὰ ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα γνώσεως...

Δὲν χορεύθηκε νὰ περὶ τοῦ καὶ νὰ νὰ καταλάβῃ τὴν Μαριέττα ἡ Σανθούλα, τὴ φώναζε καὶ εἶχε ἀνάγει στὴν καρδίαν τοῦ δυστυχισμένου νέου. Ἦταν πολὺ κοκκίνα καὶ καὶ αὐτὸ ἔκλεισε ὡς ἡ ἀνοιχτὸ οὐρανὸ καὶ ἡ ἀρμονία τῶν γραμμῶν τοῦ σώματός τῆς τὴν ἔκανε νὰ μοιάζῃ μετὰ τὴν Ἀφροδίτη. Ὅλα αὐτὰ τὰ χαρίσματα ἔβγαζαν τὸ φτωχὸ Σίμο νὰ τὴν ἐρωτευθῇ τρελλὰ ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα γνώσεως...

Δὲν χορεύθηκε νὰ περὶ τοῦ καὶ νὰ νὰ καταλάβῃ τὴν Μαριέττα ἡ Σανθούλα, τὴ φώναζε καὶ εἶχε ἀνάγει στὴν καρδίαν τοῦ δυστυχισμένου νέου. Ἦταν πολὺ κοκκίνα καὶ καὶ αὐτὸ ἔκλεισε ὡς ἡ ἀνοιχτὸ οὐρανὸ καὶ ἡ ἀρμονία τῶν γραμμῶν τοῦ σώματός τῆς τὴν ἔκανε νὰ μοιάζῃ μετὰ τὴν Ἀφροδίτη. Ὅλα αὐτὰ τὰ χαρίσματα ἔβγαζαν τὸ φτωχὸ Σίμο νὰ τὴν ἐρωτευθῇ τρελλὰ ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα γνώσεως...

Δὲν χορεύθηκε νὰ περὶ τοῦ καὶ νὰ νὰ καταλάβῃ τὴν Μαριέττα ἡ Σανθούλα, τὴ φώναζε καὶ εἶχε ἀνάγει στὴν καρδίαν τοῦ δυστυχισμένου νέου. Ἦταν πολὺ κοκκίνα καὶ καὶ αὐτὸ ἔκλεισε ὡς ἡ ἀνοιχτὸ οὐρανὸ καὶ ἡ ἀρμονία τῶν γραμμῶν τοῦ σώματός τῆς τὴν ἔκανε νὰ μοιάζῃ μετὰ τὴν Ἀφροδίτη. Ὅλα αὐτὰ τὰ χαρίσματα ἔβγαζαν τὸ φτωχὸ Σίμο νὰ τὴν ἐρωτευθῇ τρελλὰ ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα γνώσεως...

επιστάτη της δουλειάς του...

"Οι αυτά συλλογίζονται ο Σίμος κ' ή έλπιδες της εύτυχίας φούρτωναν μέσα στην καρδιά του...

Χωρίς να διατάξει λοιπόν καθόλου, διμολόγησε μια μέρα το αίσθημά του στον άφροντα και του ζήτησε το χέρι της κόρης του. Αυτό του το δώσε άμέσως το χέρι και πήγε κατ' εθείαν για να μιλήσει της κόρης του, ή οποία εκείνη την ώρα βρισκόταν στο ποτάμι κ' έπλενε.

"Επρεπε βέβαια, σαν καλός πατέρας, να πάρη και τη συγκατάθεσή της για να την παντρεύη.

Ο Σίμος, τρέμοντας δόλοληρος από αγωνία, τον ακολουθούσε από μακριά κ' έπειτα κρυφτηκε πίσω από ένα φράχτη. Τον είδε να πλησιάζει την κόρη του και να της μιλάει με σιγαλή φωνή, ενώ συγχρόνως άπνιχνε κάθε τόσο με δυνατή φωνή διάφορες παρατηρήσεις στις γυναίκες που δούλευαν γύρω.

Η ταραχή του Σίμου ήταν τόσο, ώστε δεν μπόρεσε πια να κρατηθή και πλησίασε άδοξα περισσότερο στο μέρος που μιλούσαν ο πατέρας κ' ή κόρη. Μά την ίδια στιγμή άκουσε τη Μαριέττα να ξεσπάει σ' ένα δυνατό γέλιο, του οποίου οι άσημνοι τόνοι πήγαν κ' έπεσαν σαν άναυδο μολύβι στην καρδιά του φτωχού νέου.

Την άκουσε μάλιστα να λέγει:

—Νά τον παντρεψώ με το σπασμένο του πόδι;... "Α, όχι!...

Εκατό φορές όχι!... Δεν τον θέλω!...

"Ακούγοντάς την να μιλάει έτσι, ο Σίμος λίγο έλειψε να σωριαστή κάτω. Κάθισε σε μια πέτρα σαν χαμένος κ' έμεινε εκεί ώρες δόλοληρος, κλαίγοντας τη δυστυχία του.

"Όταν τέλος έπεσε το βράδυ, γύρισε στην άγορά. Μηχανικά πήγε κ' έκατσε στο τραπέζι. Ήταν τόσο άρηρημένος, τόσο βυθισμένος στη θλίψη του, ώστε δεν πρόσεξε ούτε τη θλιμμένη έκφραση του άφροντα, ούτε τις άγριες ματιές που του έριχνε η Μαριέττα, ή οποία ήθελε να την λατρεύη χωρίς αυτό να την έμποδίζει ν' άγανακτήσει εναντίον του, γιατί αυτός, ένας άνατηρος, είχε τολμήσει να της ζητήσει το χέρι.

—Κατάλαβα, κύρ Βενέδικτε, είστε στον άφροντα του μετά το φαγητό, άς μη γινει πια λόγος γι' αυτό που σας είπα... Είν' αλήθεια πως ένα να άσχημα να ξεχάσω πως είμαι κοντός;...

Και πράγματι, από τότε δεν έγινε πια λόγος γι' αυτό το ζήτημα. Ο Σίμος έαναγκάστηκε τη δουλειά του όπως και πριν, με την ίδια έγγραφική, μονάχα που μια νύκτα έκοψε τώρα το πρόσωπό του. Μά ούτε τον πατέρα, ούτε την κόρη ενόχλησε πια. Έξ' άλλου, ύστερ' από τρεις μήνες, ή Μαριέττα παντρεύτηκε με τ' Σουλβάν, ιδιοκτήτη του ξενοδοχείου του ε' Ασημένιου Πετεινού, στον "Αη-Γιώργη, ένα κοντινό χωριό. Ο Σίμος έπηγε στο γάμο της, μά κανείς δεν τον έπρόσεξε για να δη πόσο κόκκινα ήταν τα μάτια του.

IV

Στο μεταξύ χρησίμησε ο πόλεμος του 1870. Οι Γερμανοί είχαν εισβάλει στη Γαλλία.

Ο "Αη-Γιώργης ήταν άνάστατος, γιατί οι Γερμανοί, που είχαν καταλάβει κώλας, τα γειτονικά χωριά, πλησίαζαν. Έκατό φορές την ώρα οι χωρικοί έστρεφαν τα βλέμματά τους προς το δρόμο του δάσους, απ' όπου περιμεναν να φανή ο έχθρος... Η Μαριέττα κίτταζε προς το δάσος με την ίδια αγωνία. Θάρτανε ο έχθρος; Θάρτανε στο χωριό;

"Οι οι γέροι κ' ύμεις άντρες βοσκόντουσαν κώλας στο μέτωπο. Ο Σουλβάν, ο σύζυγος της Μαριέττας, που ήταν περισσότερο απ' άλλους τους άλλους φιλοπόλεμος, είχε κατορθώσει να ξεφύγει από τη γενική επιστράτευση. "Ετσι, με τα λόγια μόνο κ' εν του ασφαλούς, μπορούσε να εκδηλώσει τώρα όλο το πολεμικό του μένος. Μολαταύτα ή Μαριέττα φοβότανε. "Αν έφτανε ο έχθρος, τί θα γινόντουσαν; Ο άντρας της ήταν μικρός, φαντασμένος, καχύποπτος και κακός. Μέσα στο λίγο διάστημα που ήταν παντρεμένοι, είχε κάνει την γυναίκα του δυστυχισμένη. Κ' ή Μαριέττα, κοντά στις άλλες δυστυχίες, είχε μετανοώσει τώρα, πικρά, γιατί περιφρόνησε τόσο σκληρά τον ήμιο και γλυκό Σίμο.

Ο Σουλβάν, βλέποντας πως οι γέροι τον στραβοκύνταζαν γιατί, αντί να πάει να πολεμήσει μαζί με τους άλλους, καθόταν ήσυχος στο χωριό, αποφάσισε να κάνει μια άνδραγαθία, για να εξαναγκάσει το χωριό να τον ανακηρύξει ήρωα. Πήρε λοιπόν ένα τουφέκι και, άναυδος καθώς ήταν, έπληξε και κρύφτηκε σ' ένα σιδεντρο, στην άκρη του δρόμου από τον οποίο θα περνούσαν οι Γερμανοί.

Σε λίγο δυό Ουλάνοι, πρόσοποι της Γερμανικής έμπροσθοφυλακής, προβάλλαν από πέτρα. Ο Σουλβάν σκόπευε και πυροβόλησε. Άμέσως ο ένας σωριασθηκε κάτω απ' τ' άλογό του νεκρός. Ο άλλος, φανταζόμενος ότι ενήργεισε δόλοληρο άποσπασμα, κέντρισε τ' άλογό του και καλπάζοντας γύρισε πίσω.

Το άναυδο αυτό κατόρθωμα του Σουλβάν είχε άμεσες συνέπειες. Μετά δυό ώρες ένα Γερμανικό τάγμα κατέλαβε τον "Αη-Γιώργη. Άμέσως, κατόπιν

διαταγής του διοικητού του, όλοι οι κάτοικοι, άνδρες και γυναίκες, συνεκεντρώθησαν στην πλατεία του χωριού. Τότε ο Γερμανός ταγματάρχης στράφηκε προς αυτούς και, μιλώντας τα Γαλλικά άρκετα καλά, έδωσε να τον καταλαβαίνουν τί λέει, είπε:

—Ένας άθλιος συμπατριώτης σας έδολοφόνησε ένα στρατιώτη. Σας δίδω μιας ώρας προθεσμία για να μου παραδώσετε τον ένοχο. Τό χωριό σας είνε άπολεισμένο από το στρατό μας... Κανένας σας δεν θα μπόρεση να ξεφύγει... "Αν σε μια ώρα ο δολοφόνος δεν άρσεται στα χέρια μου, θα βάλλω φωτιά και θα κάψω το χωριό... Γερίστε στα σπίτια σας και σκεφθήτε... Μόλις άκούσετε τυμπανισμούς, να μαζεφθήτε πάλι έδω...

Οι χωρικοί άποσύρθηκαν ξετρελλαμένοι απ' το φόβο τους και φώντας ο ένας τον άλλο:

—Ποιος το έκανε αυτό;...

Ο Σίμος, που ήταν κ' αυτός μαζί, τράβηξε, μετά την δάση της συνεκεντρώσεως, για το ξενοδοχείο του ε' Ασημένιου Πετεινού. Μόλις μπήκε μέσα, είδε τον Σουλβάν, που ήταν κατάχλωμος κ' έτρεμε από το φόβο του. Κατάλαβε άμέσως για ποιο λόγο φρόντιζε και του είπε άπότομα:

—Έσύ σκότωσες το Γερμανό!...

Ο Σουλβάν προσέβησε ν' άρννηθή, τρανίζοντας... Μά ο Σίμος τον διέκοψε έπιτακτικά:

—Μή λές ψέμματα! Έσύ τον σκότωσες! Η Μαριέττα και δυό-τρεις γέροι που ήσαν μέσ' στο μαγαζί, ακούγοντάς τον τον περισήσαν περιττοίμοι:

—Και τί θα του κάνουν, ρώτησε ο ένας απ' τους γέροντες, άν μάθουν πως αυτός τον σκότωσε;

—Θά τον τουφεκίσουν, απάντησε ο Σίμος.

"Αν δεν τ' μάθουν, θα κάνουν το χωριό...

"Όλοι σάπασαν τώρα. Ο Σουλβάν έβγαλε χτυπώντας τα δόντια του. Ψιθύριζε όλοένα με μια φωνή πνιγμένη:

—Χάρι!... Χάρι!... Σπλινχιστήτε με και μή λέτε τίποτε...

—Δυστυχισμένε! του απάντησαν οι γέροι. Θέλεις λοιπόν να μας κάνουν το χωριό;

—Άσφαρτα ο ήχος ένός τυμπάνου άκούστηκε δυνατός και πένθιμος.

—Άκούτε! είπε ο Σίμος, ο οποίος σιωπούσε και στήριχτηκε σε μια καρέκλα, έξ' αίας του σπασμένου του ποδιού. "Εφτασε ή στιγμή!... Έσύ, Σουλβάν, δεν κάνεις να πεθάνεις... Έχεις γυναίκα!... Μά ούτε και το χωριό πρέπει να κάη. Μου φαίνεται πως βρήκα έναν τρόπο για να μη γίνη τίποτε απ' τα δυό... Πήγαναι να κρυφθώ μέσ' στο ύπαιθρο σου, Σουλβάν... Και σείς ά' άλλοι, δοκιμάστε μου πως δεν θα πητε τίποτε...

—Αναλαμβάνω εγώ για όλα...

"Όλοι βγήκαν από το μαγαζί, εκτός από τον Σουλβάν. Μέσ' στο δρόμο, οι Γερμανοί στρατιώτες έσπρωχναν τους χωρικούς με τους ύποκοιλάτους προς την πλατεία, ή οποία σ'ε λίγο γέμισε.

Αιχμή γραμμής στρατιωτών, περιέκλεισε τους χωρικούς με τα άια γεμάτα.

—Ποιος είνε ο ένοχος; ρώτησε ο ταγματάρχης με άγρια φωνή. Μπροστά του άπλώνονταν ένα διάστημα άδειανό... Ο Σίμος έκανε τρία βήματα έμπρός και απάντησε με θάρρος:

—Έγώ!

—Τονομά σου; τον ρώτησε ο ταγματάρχης.

—Σίμος Μαρτέν, μά έπειδή είμαι κοντός, με φωνάζουν Κούτσαβλο.

—Όμιλογείς ότι σκότωσες ένα στρατιώτη μας;

—Μάλιστα.

—Ξέρεις ότι θα τουφεκιστής;

—Τό ξέρω.

Ο Γερμανός άξιωματικός κίτταξε κατάματα τον Σίμο. Η γλήνη του και ή απάθειά του είχαν προκαλέσει τον θαυμασμό του. Το πλήθος άκουγε με αγωνία, ξασφασμένο πως ο Σίμος που ήταν τόσο ειρηνικός, το είχε κάνει αυτό. Συγχρόνως όλοι έννοιωθαν μια έννοιατική άνακούφιση, γιατί έτσι θα γλύτωνε το χωριό από το κάψιμο.

—Όχτώ στρατιώτες... Πίσω από την έκκλησία! διάταξε σε ήγο ο ταγματάρχης.

Δεν κατάλαβαν τα λόγια του, μά κατάλαβαν το σήληρό και ξέρο μόνο τους.

Εκείνη τη στιγμή ή Μαριέττα σαν ξετρελλαμένη, διέσχισε το πλήθος κ' έτρεξε προς το Γερμανό άξιωματικό.

—Σταθήτε!... φώναξε. Λέει ψέμματα!... Δεν είνε αυτός!...

—Τί θέλεις; τη ρώτησε άπότομα ο Γερμανός.

—Σας λέω πως δεν είνε αυτός! "Οχι!... "Οχι!... "Οχι!... Δεν είνε αυτός!...

—Φύγε απ' έδω, ώραία μου, της είπε τότε ο άξιωματικός, κ' άφησέ μας να κάνουμε τη δουλειά μας...

Και άποτεινόμενος προς το άποσπασμα των δυό άνδρών που είχε παρουσιάσει μπροστά του, έπρόσθεσε:

Η Μαριέττα κίτταζε προς τ' έδασος με την ίδια αγωνία...

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

P. Λ.

Φησιγονομία τόσον εκφραστική και πικάντικη, ώστε να προσελκύη την άρρεσκεία περισσότερο παρά άν ήτο τύπος κλασσικής ώραωτήτης. Μέλαιχρονή εις το έπαιχρον, πάντα γελαστή και συμπαθησάτη. Η αίσθητά της λεπτότατη και συμμετρική διακρίνεται διά την χάριν της. Μπριζίστρια φανταστή δεν χάνει την εικασία να λαμβάνη μέρος στις κοσμικές συνεκεντρώσεις ώριμμένου φιλικού της κύκλου και μόνον όταν ως κύριος σκοπός είνε ή τόσο προσφιλής άτραξιόν του κοριτσιού. Σπανιώτατα θεάται σε κοσμικά κέντρα, ίσως έπειδή άγαπά πολύ την κομψήν έξοχικήν έπαυλιν της στο Ψυχικό. Το ύψος της άποκρίνεται καλώς και συμπαθητικότητα.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Η κοσμική κίνησις μετεφέρθη εις το έπαυρον, βεράντες, ταράσσες, περιβόλια, κώσια περικυκλωμένα από τα μαγευτικά άνθη της άνοιξης, φιλοξενούν τ' άπογεύματα και βράδια τις κομψές μπριζίστριες.

—Τό παρελθόν Σάββατον Γκάρντεν-πάρτυ παρό τφ κ. και τφ κ. Αλ. Δημητριάδη.

—Τό θέαμα θαυμάσιο μέσα στο άνθινο πλαίσιον. Η πλέον αίθριος τουαλέττα από ζωρζέτ, χρελ ντε σίν, κρετ σατέν έμπριμ και καπέλα μεγάλα φάβινα άποτελούσαν ένα άνεισιμώδες ώραον θέαμα.

—Αί Δες Ντέτη και Αίλια Δημητριάδη, ή πρώτη έμπριμνη έφινέτω Σανέλ με άσηρη ζωρζέτ γαυρισμένη με βολάν «λενζερ» και ή Αίλια με μπλε σιέλ «σιφφόν» και βέστα ντυμιπλαρισμένη ρός, έμφανώς σπανίας ώραωτήτος άμφότερα.

—Ένα μεγάλο κώσια περικυκλωμένο από κίτρινα τριαντάφυλλα φιλοξενούσε τις μπριζίστριες.

—Σε άλλο κώσια ήτο τό άνεξάντηλον σε φινέτσες κυκλείον που σιμεριελάμβαναι και θοαυτάτα παγωμένα φρούτα, τριγύρω τραπέζια και πολυθρόνες άναπαυτικές για όσους προτιμούν να πάρουν στον ήλιο τό σάι τους ή τό παγωτό τους.

—Από τις πλέον χαριτωμένες σιλουέττες και τουαλέττες ή Αίς

—Πάρτε τον κατάδιδο και ξεμπερδεύετε γρήγορα...

Η Μαριέττα ξέφυγε από τα χέρια των στρατιωτών που προσπαθούσαν τη συγκαταστήσουν κ' έτρεξε στα πόδια του άξιωματικού ι-κτείνοντας:

—Κύριε... σας παρακαλώ... καλέ μου κύριε!... Μήν τον σκοτώσετε!... Σας έκτείνω!... Είνε άθώος, είνε άθώος!... Μήν τον σκοτώσετε!...

—Μά γιατί ενδιαφέρεσαι τόσο; τη ρώτησε ο άξιωματικός. Μήπως είναι σιγγός σου, άδελφός σου, συγγενής σου;...

—Είνε... είνε... Για τόνονα του Θεού, μήν τον σκοτώσετε!... Είνε... φίλος μου!

Ο άξιωματικός ακούγοντάς την έσκασε στα γέλια.

—Τότε σκοτώστε με κ' έμένα μαζί του! φώναξε ή Μαριέττα.

—Δεν έκανες έσύ τίποτε για να σε σκοτώσουμε.

Τότε ή Μαριέττα άνορθώθηκε μονομάς μ' ένα πήδημα, στάθηκε άόληρη μπρος στον ταγματάρχη και τον έφτυσε κατά πρόσωπο.

Οι στρατιώτες έβγαλαν μια κραυγή λίσσας.

—Τουφεκίστε την κ' αυτήν! ούρλιαζε ο άξιωματικός...

—Πάμε να πεθάνουμε μαζί, είπε ή Μαριέττα, πληγώνοντας και στέκοντας πλάι στο Σίμο. "Ελα, Σίμο!... Σ' άγαπά!...

Σε πέντε λεπτά τους τουφεκίσαν πίσω από την έκκλησία.

Οι στρατιώτες άνοιξαν μια μεγάλη τρύπα στο νεκροταφείο και τους έθαψαν και τους δυό μέσα.

Έτσι ο φτωχός Σίμος ένώθηκε στο θάνατο με την άγαπητή του κ' ο "Αη-Γιώργης γλύτωσε από τη φωτιά...

HENRY DE FORGE

"ΜΠΟΥΚΕΤΟ"

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡ. ΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΙΛΟΣ ΛΟΓΙΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλεφ. 52-08)

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ."

"Εσωτερικόν δι' εν έτος... Δοχ. 120||"Εξωτερικόν Αιρ. "Αγγίλλας Μία και δι' όλην την "Αφρικην και Βελγικόν Κονκ' έτηρία συνδρομή Σελίνια 24. Αι έπιστολαί και τα χρηματικά έμβάσματα λέον ν' άπειθύνονται προς τον "Ιδ' οκτήτην του "Μπουκέτου κ' ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ.

Τα προηγουμένα τεύχη τιμούνται δοχ. 8

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ," : "Εν "Αμερικη Μ' D. STROMBOS 261 . 85 h Str Ne -York U S A και έν Αιγύπτω—Σουδάν δ.κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ ΣΑΡΑΦΗΣ, 12 c he kh Souman Pacha, Αι καλ'irie και έν Βελγικώ Κογκ' δ κ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΔΗΣ

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ "ΜΕΡΙΚΗ δι' όλην κατ' φύλ' όν πόλιν: του "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ: NEW YORK NEWS AGENCY, GENERAL P. O. BOX 497, NEW YORK, C TY, όπου δέον ν' άπευθύνεται. οι έκδηφρόβιοι

Γ. Κωνσταντινίδη με «σις» τουαλέττα από κόκκινο σαφόν με άσηρη πικιά και καπέλλο κόκκινο, ή Δίς Μικέτ Ζαφειροπούλου θαύμα κομψότητας με κίτρινη έμπριμ τουαλέττα και φάβινα καπέλλο συνδυασμένο με καστόρι κίτρινο, ή κ. "Αλ. Ρόστονις με καλλιτεχνικόν σύνολον γκοί έμπριμ και μαυτό όμοιοχρωμόν, «μπονισόν» από καστόρι γκοί, ή κ. Διαιμαντοπούλου ώραωτάτη με αέθριον σύνολον άποτελούμενον από τουαλέττα ρός και γκοί και μαυτό γκοί ντυμιπλαρισμένο ρός και καπέλλο από καστόρι γκοί, ή Δίς Λούση Ντεμιτλάι με μπλε μαριν ζωρζέτ συνδυασμένη με άσηρη και μαυτό όμοιοχρωμόν, ή κ. Δ. Ζεφ' δουδάκη με κίτρινη ζωρζέτ και μαυτό από ζωρζέτ μπλε μαριν, καστόρινο «μπονισόν» μπλε.

—Ψιθύριζεται ότι θα δοθή Γκάρντεν-πάρτυ στην Κηφισιά παρό τφ κ. και τφ κ. Μ.

—Αίαν έμπριμης ή έσοτή που έδόθη εις τους κήπους της "Αυστριακής Σχολής υπό την προστασίαν της λαίδης Λωραίν τό παρελθόν Σάββατον.

—Αί γνωστότερα κυρία και Δεσποινίδες των "Αθηνών και της "Αγγλικής παροικίας είχαν αναλάβει την έπίδελιν του τσαγιού, των γλυκών, των τυχερών παιγνιδίων, την πόλησιν φρούτων, άνθων και έργοχειρών.

—Τρεις χαριτωμένες «Μπαρ-μαίνες» προσέφεραν ούσιον και κοκταί: Α ί κ. κ. Βάτη, "Οκάρφ και Κράιν.

—Εκτάκτως γραφικοί οι χοροί που έχόρευσαν χαριτωμένες "Αγγλίδες.

H MONTAIN

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΗ ΓΕΝΕΙΔΑΔΑ

Σε μια έπαρχιακή πόλη της Γαλλίας άπέθανε τον τελευταίο καιρό ένας γέρος όνοματι Λουδοβίκος Κοιυλόν, τυπογράφος τό έπάγγελμα, ο οποίος είχε τη μεγαλύτερη γενειάδα του κόσμου. Ο άνδρας αυτός με τη μεγάλη γενειάδα είχε άναγκασθή λόγω της πρώτου τοιχοφίας του να ξυρίζεται από δώδεκα χρονών παιδί. "Όταν έγινε δεκαεσσάφρον έτών ή γενειάδα του είχε μήκος 30 πόντων, στά είκοσι έφτασε τό ένα μέτρο και έκτοτε διαρκώς έμεγαλώνε, ώπου υπερέβη τα δύομισα μέτρα!... "Όταν έπερατούσε στο δρόμο άναγκάζονταν να κρατή τη γενειάδα με το χέρι του και κάποτε την έτύλιγε γύρω απ' το λαιμό του, ίδίως τον χειμώνα όταν έκανε κρύο.

ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ

Την παρελθούσαν Κυριακήν ο κ. "Απόστολος Ζαγανιάρης, ιατρός, ανέδεξετο εκ της κολληθείσας το χαριτωμένο άνορχα του κ. Π. Γιολλάση, όνομάς αυτό Νικόλαον. Ης τον άναόχον και τους γονείς εύχόμεθα να τους ζήση ο νεοφτιστός.

Η ΕΙΚΩ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ

Εκ παραδοχής άνευαση ότι ή εικώ του έξωφύλλου του προηγουμένου φύλλου του "Μπουκέτου" είνε έργον του Βαν Ντικ. Πρόκειται περί έργου τοις μεγάλου "Αγγλου ζωγράφου Θωμά Γκαραρνοκόφου. Τό εν λόγω έργον του Βαν Ντικ είνε ή εικώ του σπρινοτού έξωφύλλου μας.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΡΧΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟ

ΔΙΩΞΙΠΠΟΣ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Τὸ ἐξαφνικὸ φαινόμενον ἐνὸς ἀθλητοῦ στὴν Ὀλυμπία. Ὁ θρίαμβός του. Ἡ ὑποδοχή του στὰς Ἀθήνας. Ἕλληνες καὶ Μακεδόνες. Ἡ φοβερὴ μονομαχία τοῦ Διωξίππου καὶ τοῦ Κορράγου. Ὁλέκληρος τραγῳδία. Τὰ ἐπακόλουθα. Μία σκευασία ἐνάντιον τοῦ Διωξίππου. Τὸ χρυσὸ ποτήρι. Τὸ τραγικὸ τέλος τοῦ ἀθλητοῦ. Ἡ λύπη τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, κλπ.

Τὸ ἀγώνισμα ἄρχισε. Κάτω ἀπὸ τὰ φοβερά χτυπήματα τοῦ Ἀθηναίου παγκρατιστοῦ ἐτοίμων τὰ κόκαλα τῶν ἀντιπάλων του. Ὁ σάκερ ἐκκλίνονταν, τὰ ὄμματα ἐκοκκινίζαν τὴν κοιλίαν καὶ οἱ ὡς τότε ἐνδοξοὶ ἀθληταὶ ἔσπταν νυμφεῖοι... Κωμικὰ δυνάμει, κανένα κόλαρο, δὲν μπορούσε νὰ δειλιάσῃ τὸν ἀκαταγώνιστο Διωξίππο. Τὸ Στάδιο ἀντήχουσε ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν καὶ ἡ φήμη του διεδόθη ἀπὸ τὴν ὄψιν τοῦ Ἀλφειοῦ ὡς ὅλη τὴν Ἑλλάδα!...

Μετὰ τοὺς ἀγῶνας ὁ Διωξίππος ἔξαυγίζετο στὰς Ἀθήνας. Ἡ πόλις τὸν ὑπεδέχθη μεγαλοπρεπῶς, ἐψηφίσε νὰ τρέφεται ἐκείνου ὡς Πρωταεὶον καὶ νὰ προεδρεύῃ στοὺς ἀγῶνες καὶ στὰ δημόσια θεάματα...

Ἀλλ' ὁ Διωξίππος ἦταν ἀχόρτατος σὲ δόξα, καὶ τὸ ἐνόμιζε ντροπὴ του, ἐνὼ ἦταν νέος καὶ ἀκαμῖος, νὰ ἔχῃ σὰν γέροντα συνταξιούχους ἀπὸ τὴν ἐλεημοσύνην τῆς πόλεως, αὐτοὺς ποὺ τὸν ἀνευφημοῦσαν χιλιάδες Ἕλληνας...

«Ὁ πόλεμος εἶνε ἡ ἐστὶς τῶν ἀνδρείων», ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι... Καὶ ὁ Διωξίππος διηρμόνευε περιπέτειας καὶ δόξαν ἀκολούθησε μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους Ἕλληνας πολεμιστὰς, τὸν Μ. Ἀλέξανδρον, στοὺς κατακτητικούς τοὺς ἀγῶνες στὴ Μικρὰ Ἀσία.

Στὴ μάχη τοῦ Γρανικοῦ, στὴν πολιορκίαν τῆς Ἀλικαρνασσού, τῆς Τύρου καὶ τῆς Γάζης, στὴν πεδιάδα τῶν Γαγγήνων, στὰς ὄχθες τοῦ Ἰνδοῦ, παντοῦ ὅπου ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ὁδηγεῖ τὰ στρατεύματά του, ὁ Διωξίππος μάχεται φοβερός, στὴν πρώτη γραμμῇ... Κρατώντας λόγχην, σπαθί, ἢ ἕνα Ἡρόκλειον ρόπαλο καὶ βγάζοντας δυνατὰς κραυγὰς, σπάζει τὰ στήθη τῶν ἐχθρῶν, ἀρπάζει τὴν τάξιν των, σκορπίζει τὸν φόβον καὶ τὸν θάνατον... Ἐνῶν ὁ πρωταεὶς τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατεύματος, ὁ Μ. Ἀλέξανδρος τὸν τιμᾷ καὶ οἱ Ἕλληνες τὸν ἀγαποῦν καὶ τὸν θαυμάζουν...

Ἀποτυχῶς, μετὰ τὴν Μακεδόνων καὶ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων δὲν εἶχε ἀκόμη γίνῃ τελεία ὁ μόνος. Οἱ σκληροὶ Μακεδόνες περιφρονοῦσαν τοὺς Ἕλληνας καὶ τοὺς ἐφρόντο μὲ σκληρότητα. Ἀλλὰ καὶ οἱ Ἕλληνες φείδονταν καταφρόνῃ γιὰ τοὺς ἀμορφώτους Μακεδόνες, πρῶτα καὶ πᾶσι ἐκείνοις νὰ βρῶνται ἀπὸ ἀνάγκη. Μία φορὰ μάλιστα ὁ ἴδιος ὁ Μ. Ἀλέξανδρος τόσο ἀγανάκτησε ἀπὸ τὴν περιφρονητικὴ συμπεριφορὰ τοῦ Κλεῖτου—ἐνὸς Ἑλλήνου σωματοφύλακος του, ὁ ὁποῖος μάλιστα τοῦ εἶχε σώσει τὴ ζωὴ, ὅτε ἀπῆλθε ἀπὸ τὸν τράχηλό του σπαθί καὶ τὸν ἐσκότωσε! Καὶ ὅτε, δείχνοντάς τοὺς Μακεδόνες τοὺς Ἕλληνας, εἶπε:

—Κυτᾶτε τοὺς! Δὲν σὰς φαίνονται ὅτι περπατοῦν μετὰ ἡμᾶς, σὺν ἡμῖν μεταξὺ ζῶντες;...

Τὸ μῖσος λοιπὸν μετὰ τὴν δύο φυλῶν ἔσπασε τώρα ἐξ αἰτίας τῆς ἀνδρείας τοῦ Διωξίππου μεγαλείτερον. Καὶ νὰ πῶς ἡ ἱστορία ἀναφέρει τὴν τραγικὰ ἐπεισόδιον ποὺ προέκυψε ἀπὸ τὸ μῖσος αὐτό: Ὅταν ὁ Μ. Ἀλέξανδρος γιαιεῖντο ἀπὸ τὰ τραύματα ποὺ ἔλαβε κατὰ τὴν ἄλυσιν τῆς πρωτεύουσας τῶν Μαλλῶν Ἰνδῶν, ἐθυσίασε στοὺς θεοὺς καὶ παρέθεσε μεγαλοπρεπὴ συμποσία στοὺς φίλους του. Γύρω ἀπὸ τὸ μακρὸ τραπέζι ἐτοποθετήθησαν ἐκατὸ δειπνητικὰ κρεβάτια, χρυσά, γιὰ εἶναι γινώσκοντες οἱ ἀρχαῖοι ἔργων μυσσοεπιλωμένων. Στὸ συμπόσιο παρεκάθησαν καὶ πρόεδρε τῶν βαρβάρων, ὁ Ἀθηναῖος ἀθλητὴς Διωξίππος καὶ ἕνας ἄλλος διάσημος παλληκαρὸς Μακεδὼν, ὁ Κόρραγος, ποὺ εἶχε μεγάλη σωματικὴ δύναμι καὶ πολλὰς φορές εἶχε ἀνδραγαθήσει σὲ μάχας...

Ὁ Κόρραγος αὐτὸς μοῦσε ἀνέκαθεν τοὺς Ἕλληνας, γιὰ τὸν εἶχαν νικήσει σὲ διαφόρους ἀγῶνες. Κατὰ τὸ δέσινον αὐτοῦ δέ, ἀφοῦ ἔφαγε καλὰ καὶ ἔπε πολλὰ, ἄρχισε νὰ κατηγορεῖ τοὺς Ἕλληνας ἀθλητὰς, ὅτι τάχα ἔχουν δύσκαμπτα μέλη. Ὑστερὰ, χοροιδεόντας προσωπικῶς τὸν Διωξίππο, τὸν δὴνῳσε ἐλέφαντα ἀνίκανον γιὰ τὸν

πόλεμον. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Διωξίππος διεμαρτυρήθη, ὁ Κόρραγος τοῦ εἶπε ὅτι ἐν εἴναι ἀντὶς καὶ τοῖμα νὰ μεταβῇ μαζὺ τοῦ σὺ δὲ, τὸν καλεῖ τὴν ἐπομένη μέρα σὲ μονομαχίαν. Ὁ Διωξίππος δέχτηκε τὴν πρόκλησιν, οἱ συμπαῖδες ἐρέθιζαν περισσότερο τοὺς ἀντιπάλους, ἐκὼν δὲ καὶ ὁ ἴδιος ὁ Μ. Ἀλέξανδρος, ὅχι μόνον δὲν ἐμπόδισε μὴ τέτοια ἐπικίνδυνον γιὰ τὰ πνεύματα τοῦ μικτοῦ στρατηγικοῦ του μονομαχία, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἀπερίσκεπτον ἐξουσίαν λαδὶ σὴν φωνή...

Ὁ Διωξίππος εἶχε ὑπεράνδρῳτικὴν σωματικὴν δύναμιν, ἀλλὰ καὶ ἐν ἐλάττωμα. Ἦταν ὑπερβολικὰ φιλονίκης. Ἡ γυναικὶς ἀποστολήν τὴν ἀδυναμία του. Διηγούμεθα μάλιστα ὅτι κατὰ τὴν ἐπιστροφήν του ἀπὸ τὴν Ὀλυμπία στὰς Ἀθήνας, ἐνὸς Ἀθηναίου τὸν ἐξερωτοῦσαν γὰρ καὶ ὁ Διωξίππος ἔμπαινε ἐντὸς τοῦ ἄστου θριαμβεύοντος ἐπὶ πολεμικὸν ἄρμα, ἐξανίστατο ἀπὸ τὸ κάλλος μὴς γυναικὸς καὶ παρακολούθησε τὴν πομπή. Τόσο τὸν ἀχμυλῶσαν τὰ μάτια τῆς φρονίας Ἀθηναίας, ὅστε ὁ Διωξίππος, ἀδιαφοροῦντας γιὰ τὴν ἐπεφυγμένην τοῦ λαοῦ, ἐγύριζε διαρκῶς τὸ κεφάλι πρὸς αὐτή καὶ ἡ φωνὴ τοῦ ἄλλου χροῖματά ἀπὸ τὴν ταραχὴ, τὴν ὅπου ἀντιληφθήσαν πολλοὶ, καὶ αὐτοὺς ἀκόμη ὁ κυνικός φιλόσοφος Διογένης, ὁ ὁποῖος παρίστατο στὴν ὑποδοχὴ καὶ ὁ ὁποῖος εἶπε στοὺς παριστάμενους:

—Ὅρατε, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸν ἀθλητὴν ὑμῶν τὸν μέγαν ἐπὶ παιδίσκῃν τραχηλίζομενον!

Ἀληθής: —Κυτᾶτε, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πῶς ἕνα χοιροτάκι ἐκαθάλλει σὲ σέβηκα τὸ μεγάλο μας ἀθλητὴ!...

Τὴν ἡμέραν τῆς μονομαχίας ἐμαζεύθησαν στὸν ὁρισμένον τόπον γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὸ θέαμα μυριάδες Μακεδόνες, Ἕλληνες καὶ βαρβάροι. Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος προεδρεύει τοῦ ἀγῶνος. Καὶ νὰ οἱ δυὸ ἀντίπαλοι προβαίνουν ἀπὸ ἀντιπαραδεδειγμένους, ἐπενεργούμενους, ὁ Κόρραγος ἀπὸ τοὺς Μακεδόνες, ὁ Διωξίππος ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας. Ὁ Κόρραγος, ἐκτὸς τοῦ χαλκίνου κορσίου καὶ τοῦ θώρακος, φέρει σὲ δεξιὴν χεὶρ κοντάρι, σὲ ἀριστερὰ ἀνιχνολογούμενον ἀσπίδα καὶ τὴν μακροτάτην μακεδονικὴν λόγχην, τὴν σάρισα. Ἀπὸ τοὺς ὁμοῦς τοῦ Κόρραγου εἶναι ἕνα μακρὸν σπαθί!... Ἡ σωματικὴ τὸν ἀνὴρ καὶ τ' ἀσφαγερὰ τὸν ὅλον, τὸν δείχνουν ὅμοιον μὲ τὸν Ἀχῆν, τὸ θεὸ τοῦ Πολέμου... Ἀντιμέτωπος αὐτοῦ προβαίνει ὁ Ἡρόκλειος Ἀθηναῖος. Ὁ νευρόδης τὸν τραχὺς, τὰ πλατεῖα τὸν στέγνα, τὰ σιδερένια τοῦ μαστοῦ, οἱ μῆροί καὶ ἡ κνήμης του γυαλίζουν ἀπὸ τὸ λάδι μὲ τὸ ὁποῖον τὸν ἔλειψαν... Στὸ κεφάλι του φορεῖ τὸ στεφάνι τῶν Ὀλυμπιονίκων, τὸ ἅριστόν του χεὶρ εἶναι τυλιγμένον μὲ τὸ κόκκινον πᾶν τὸν παγκρατιστῶν, τὴ φοινικίδα. Στὸ δεξιὸν χεὶρ κρατεῖ ἕνα τρομερὸ ρόπαλο, ὁλόκληρον κομὸν δένδρον! Καὶ ὁ ἀγὼν ἀρχίζει: Πρῶτος ὁ Κόρραγος οἰκτεῖ κατὰ τοῦ Διωξίππου τὸ κοντάρι του, ἀλλ' ὁ Ἀθηναῖος ἀθλητὴς γόνει λίγον καὶ ἀποφεύγει τὸ κτύπημα. Ὁ Μακεδὼν σκεπάζει τότε τὸ κεφάλι μὲ τὴν ἀσπίδα, καὶ προβάλλοντας τὴν σάρισα, οἰχίνεται μὲ ὀρμὴν κατὰ τὸν ἀντίπαλόν του. Ὁ Ἀθηναῖος τὸν ὑποδέχεται ἀτρόμητος, σηκώνει τὸ ρόπαλο καὶ μ' ἕνα δυνατὸ χτύπημα τοῦ σπάζει τὴν σάρισα σὺν καλῇ. Ὁ Μακεδὼν καταφεύγει τότε σὲ σπαθί του, ἀλλὰ δὲν προφταίνει νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ. Ὁ Διωξίππος, ὁ βαρὺς ἀθλητὴς, πρὸς τὸν κοντάρι μισοστά, ἀρπάζει τὸν Κόρραγον ἀπὸ τὸν καρπὸ τοῦ χειρὸς, τοῦ δίνει μὴ δυνατὴ χτυπὰ μὲ τὸ ρόπαλο στὴ σκελὴ καὶ τὸν γκρεμίζει κατὰ γῆς. Γρηγόρης ὅτερον σὺν ἀσφαγῇ, τοῦ ἀρπάζει τὸ σπαθί, τὸν πατάει σὲ σέβηκα μὲ τὸ δεξιὸν πόδι, καὶ σηκώνοντας νηλὸ τὸ ρόπαλο, στέκεται στὴν ἀγαλματώδη αὐτὴν στάσι, κατὰ τὴν ὁδὸν θεατὰς! Οἱ Ἕλληνες ὑψώνουν οὐρανόφραστοις κραυγὰς, μαῖονται ἀπὸ χαρὰ. Οἱ Μακεδόνες βρᾶζουν ἀπὸ ἀγανάκτησιν, καὶ τὰ πλήθη τῶν συνταραχθέντων ἀπὸ τὴν ταραχὴ...

Ἡ στιγμήν εἶνε κρίσιμη. Κινδυνεύει ἡ εἰρήνη τοῦ μικτοῦ στρατεύματος. Ὁ Ἀλέξανδρος τὸ καταλαβαίνει καὶ διατάζει νὰ πᾶν ὁ ἀγὼν, ἀγανακτισμένος καὶ αὐτὸς γιὰ τὴν ἀσφαγὴν κατατρόπος τοῦ ὁμοφύλου του, πρὸ πάντων ἐπειδὴ ἕνας Μακεδὼν ἐξενετίστηκε μισοστά στοὺς βαρβάρους...

Ὁ Διωξίππος ἀρπάζει ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας στὰ χεῖρα, καὶ εἶπαι θριαμβευτικὰ τὸν φέρουν στὴν οἰκίαν του!...

Ἀλλὰ δὲν ἔμελλε πολὺν καιρὸ νὰ χαρῇ τὴν

ΕΝΑΣ ΔΙΚΑΙΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Ο ΘΩΩΝ ΚΑΙ ΟΙ ΔΗΜΟΣΙΟΙ ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ

Ὁ Βασιλεὺς ποὺ φροντίζει γιὰ τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους καὶ ὁ Ράπτης. Ἡ στάσις τοῦ Κριεζώτη. «Πρέπει ν' ἀπονειμῇ διὰ καὶ σὺν!» Μία ἄδεια ἀποφασίς. Μία μνημειώδης φράσις τοῦ Ὁθωνος κλπ.

Σὰς δίνουμε σήμερα τρία ἀκόμη ἀνέκδοτα, ποὺ ἀποδεικνύουν τὸ μεγάλο ἐνδιαφέρον τοῦ Ὁθωνος γιὰ τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους καὶ γιὰ τὴν ἀπονομήν τῆς δικαιοσύνης.

Ὁ ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης ὑπέβαλε μὴν φορὰ στὸν Ὁθωνάτομα περὶ προαγωγῆς τοῦ ὑπογραμματέως Πρωτοδικῶν Τριπόλεως Δημοκλείου καὶ μεταθέσεώς του μὲ τὸ βαθμὶ τοῦ γραμματέως στὴ Σπάρτη. Ὁ Ὁθων ὅμως δὲν θέλησε νὰ τὸ ὑπογράψῃ καὶ ρώτησε τὸν ὑπουργὸ γιὰ ποῖα αἰτία δέχνη ἐξαιρετικὴ εὐνοία στὸν ὑπάλληλον αὐτόν. Ὁ ὑπουργὸς τοῦ ἀπάντησε ὅτι ἐκτὸς τοῦ εἶναι ἱκανώτατος στὴν δουλειά του, ἔχει δεκαεπὶ ἔτη ὑπηρεσίαν. Ὁ Ὁθων τότε, ὁ ὁποῖος συμβουλευτόταν πάντα, ὅπως εἰπαμε, τὸ βιβλίον τῆς καταστάσεως ὅλων τῶν ὑπαλλήλων, τὸν παρετήρησε:

—Αὐτὸ εἶναι σωστό, ἀλλ' εἶναι ἐπίσης ἔξιον σωστό, ὅτι σὲ Ἐφετεῖο Πατρῶν ὑπηρετεῖ κάποιος ὑπογραμματεὺς ὀνομαζόμενος Ράπτης, ἐπίσης ἱκανὸς ὑπάλληλος καὶ κατὰ πολὺ ἀρχαιότερος τοῦ Δημοκλείου. Γι' αὐτὸ λοιπὸν πρέπει νὰ προηγηθῇ ἡ προαγωγή του καὶ ἔπειτα προαγομε καὶ τὸν Δημοκλείου, μὲ τὴν σειρά του.

Μάλιστα καταστάλῃ ἡ ἐν Εὐδοκίᾳ στάσις τοῦ Κριεζώτη, περὶ τοῦ 1885, ὁ Ὁθων εἶπε στὸν εἰσαγγελέαν Πρωτοδικῶν Χαλκίδος, ὁ ὁποῖος ἐπρόκειτο ν' ἀναχωρήσῃ γιὰ τὴν θείαν του:

—Ἡ ἐπανάστασις τοῦ Κριεζώτη εἶναι ὀλέθρια διὰ τὴν ἑλλάδα. Ἐπιθυμῶ ὅμως νὰ κατάρτεται πρὸ παντὸς τῆς δικαιοσύνης καὶ νὰ ἐκτελέσεται εὐνοϊκῶς τὸ καθήκον σας. Ἄν οἱ φίλοι τοῦ Κριεζώτη ἔχουν δικαίον, δὲν πρέπει νὰ ἀδικηθῶν ἔστω καὶ ἂν εἶναι ἐχθροί, καὶ ἂν πάλι οἱ φίλοι οἱ δικοὶ μου ἔχουν δίκαιον, δὲν πρέπει νὰ μείνουν ἀτιμωμένοι, ἐπειδὴ εἶναι φίλοι μου!...

Μία νύκτα ὁ Ὁθων προσεκάλεσε ἐπείγοντως εἰς τὸ ἀνάκτορον τὸν πρόεδρον τοῦ Κριεζώτη εἶναι ὀλέθρια διὰ τὴν ἑλλάδα. Ἐπιθυμῶ ὅμως νὰ κατάρτεται πρὸ παντὸς τῆς δικαιοσύνης καὶ νὰ ἐκτελέσεται εὐνοϊκῶς τὸ καθήκον σας. Ἄν οἱ φίλοι τοῦ Κριεζώτη ἔχουν δικαίον, δὲν πρέπει νὰ ἀδικηθῶν ἔστω καὶ ἂν εἶναι ἐχθροί, καὶ ἂν πάλι οἱ φίλοι οἱ δικοὶ μου ἔχουν δίκαιον, δὲν πρέπει νὰ μείνουν ἀτιμωμένοι, ἐπειδὴ εἶναι φίλοι μου!...

—Ἡ ἀπόφασίς αὐτὴ εἶναι ἄδικη, τοῦ εἶπε μὲ θυμὸ ὁ Ὁθων, μὴ τὸν εἶδε.

Κι' ὅταν ὁ πρόεδρος θέλησε νὰ δικαιολογήσῃ, ὁ βασιλεὺς πρόσθεσε αὐστηρά:

—Πρέπει νὰ εἰσαπτε προσεκτικότερον στὸ μέλλον στὴν ἐξήγησιν τῆς ἀπονομῆς τῆς δικαιοσύνης γιὰ νὰ μὴ καταπίπτῃ τὸ γόητρός της!

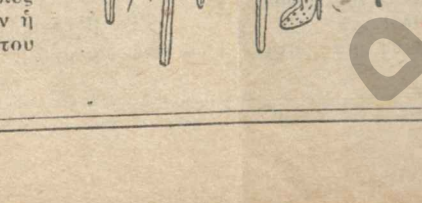
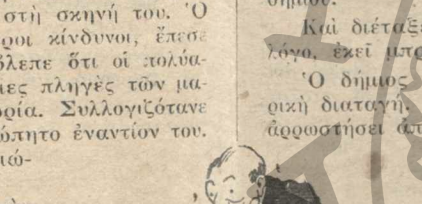
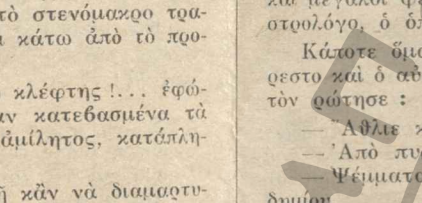
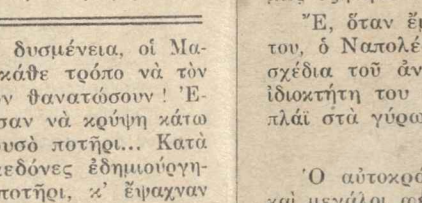
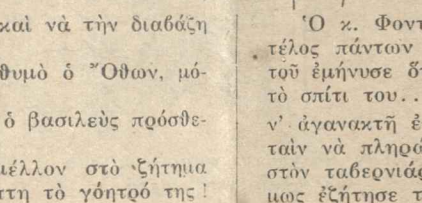
ἔλα τὸν αὐτὴ. Ὁ Ἀλέξανδρος τοῦ φρόντοταν μὲ δυσμένεια, οἱ Μακεδόνες τὸν μισοῦσαν θανάσιμος καὶ ἤθελαν μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸν ἀνατίσιν, νὰ τὸν ἐξευτελίσουν, ἀκόμη καὶ νὰ τὸν θανατοῦσαν! Ἐξαιτίας τούτου λοιπὸν τὸν ὑπηρετοῦν τοῦ καὶ τὸν ἔπεισαν νὰ κρύβῃ κάτω ἀπὸ τὸν δεινυτικὸν κρεβάτι τοῦ Διωξίππου ἕνα χρυσὸ ποτήρι... Κατὰ τὴν διαδοχὴν τοῦ δεινυτοῦ καὶ ἐνὸς ἑνιαίου, οἱ Μακεδόνες ἐδημιουργοῦν ἐπεισόδιον, ἀναζητοῦντες τὰχα τὸ κλειμμένον ποτήρι, καὶ ἔφαγαν κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι ποὺ ἦταν γύρω ἀπὸ τὸ στενόμακρον τραπέζι τοῦ συμπόσιου. Τέλος βρῆκαν τὸ χρυσὸ ποτήρι κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι τοῦ Ἀθηναίου ἀθλητοῦ!...

—Νὰ! αὐτὸς εἶναι ὁ κλέφτης!... Αὐτὸς εἶναι ὁ κλέφτης!... ἐφώνησαν ὅλοι οἱ Μακεδόνες, ἐνὸς οἱ Ἕλληνες εἶχαν κατεβασμένα τὰ πρόσωπα ἀπὸ ντροπὴ καὶ ὁ Διωξίππος στεκόταν ἀμίλητος, κατὰ πλῆθος γιὰ τὴν παγίδα.

Τέλος, χωρὶς νὰ πῇ λέξι, χωρὶς νὰ καταδεχθῇ καὶ νὰ διαμαρτυρηθῇ, ὁ περιφραγὸς ἀθλητὴς σηκώθηκε καὶ πῆγε στὴν οἰκίαν του. Ὁ Ὁθων, ποὺ δὲν τὸν ἔχον τρομάξει οἱ μεγαλείτεροι κίνδυνοι, ἔπειτα στὸ στρώμα του καὶ ἔκλυε σὺν μικρῷ παιδί, ἔμελεε ὅτι οἱ πολιτικοὶ στέφανον τὸν πανελληνίον ἀγῶνα καὶ ἡ τιμὴς πληγῆς τὸν μαζὶν ἔχον ἐξευτελισθῇ ἀπὸ τὴν μακεδονικὴν σκευωρὰν. Συλλογίζονταν ὅτι καὶ ὁ ἴδιος ὁ Ἀλέξανδρος ἔτρεφε πάθος ἀδυσώγητον ἐναντίον του. Ἡ ἀκλεισία ἐδάγκωσε τὴν καρδίαν του. Καὶ ὁ Διωξίππος ἀπεφάσισε νὰ πεθάνῃ...

Ἐγινε λοιπὸν ἕνα σίντομον, ἀλλὰ ἀξιοπρεπῶς γινώσκοντες τὸν Ἀλέξανδρον, τοῦ ἔξεθεσε ὅλη τὴν ἀλήθειαν καὶ τέλος κατὰ τὰ χαρμίματα, ἠπικτόνισεν, ἐμψύχων, ὅπως ὁ Αἴας, τὸ ἔξορον στὰ πλεῖρα του!

Ὁ Ἀλέξανδρος ὅταν ἐδιάβασε τὸ γράμμα καὶ εἶδε νεκρὸ τὸν Διωξίππο, τὸ γενναῖον καὶ ἐνδοξόν Ὀλυμπιονίκον, μετενόησε γιὰ τὴν διαγωγήν του καὶ ἐδάκρυσε. Διέταξε νὰ γίνῃ ἡ ταφὴ του μὲ δαρεῖς τιμὰς, διαγράφοντες ἀγῶνες γιὰ τὴν μνήμην του καὶ πολλὰς φορές ἔλαβε ἀφορμὴ νὰ ομιλήσῃ πόσο μεγάλῃ ἦταν ἡ ἐρμία ποὺ τοῦ ἐπροξέννησε ὁ θάνατος τοῦ ἀτρόμητου Ἀθηναίου. Ἀλλ' ἦταν πλέον ἀργά.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΚΑΙ ΔΥΣΕΥΡΕΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Γιὰ τὴν φοβερὰν ὁ Μεταστάσις τὴν Κόλασι. Ἡ ἱστορία ἐνὸς φτωχοῦ. Ὁ ἀπληστος ταβερνιάρης. Ὁ Μ. Ναπολέον ὑποχωρεῖ. Μὰ καὶ ἡ τιμὴ ἀνερβαίνει, πῶς τελείωσε ἡ φασαρία. Ὁ ἀστρελόγος τοῦ αὐτοκράτορος Κορράδου. Ὁ δήμιος καὶ ὁ πυρετὸς. Πῶς τὴν γλύτωσε κλπ. κλπ.

Ὁ ποιητὴς Μεταστάσις ἀγαποῦσε τόσο τὴν τάξι, ὥστε συνήθιζε νὰ λήθῃ γελώντας:

—Δὲν φοβοῦμαι τὴν Κόλασι παρὰ μόνον γιὰ τὸ ἄκουσαι πῶς βασιλεύει ἐκεῖ μεγάλη ἀταξία!...

Σὲ μὴ γωνιά τοῦ πολυτελοῦς πάρκου τοῦ Τροκαντερό, ὅπου ὁ Ναπολέον ἐσχεδίαζε νὰ κτίσῃ τὸ ἀνάκτορον τοῦ υἱοῦ τοῦ βασιλέως τῆς Ρώμης, ὑπῆρχε, μέχρι πρὸ λίγων ἐτῶν, ἕνα φτωχικὸ καὶ μισογρομωμένον σπιτάκι, τὸ ἔβλινον ἐξωτερικῶς τοῦ ὁποῖου ἀποτελοῦσε μεγάλη ἀντίθεσι μὲ τὴν μεγαλοπρεπὴ πολυτέλειαν τῶν γύρω κτιρίων. Τὸ σπιτάκι αὐτὸ εἶχε πολλὴν περίεργη ἱστορία. Ἰδοὺ αὐτή:

Ὅταν ἀπεφασίσθη ν' ἀνεγερθῇ στὴν τοποθεσίαν αὐτὴν τὸ ἀνάκτορον τοῦ διαδόχου τοῦ Ναπολέοντος, ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις ἔβλησε ν' ἀγοράσῃ ὅλα τὰ σπιτὰ ποὺ ἦσαν κτισμένα ἐκεῖ γύρω, γιὰ νὰ τὰ γρομώσῃ. Μεταξὺ αὐτῶν βρισκόταν καὶ τὸ μικρὸ σπιτάκι ποὺ ἀναφέραμε, τὸ ὁποῖον ἄνθρωπος ἐκείνου ταβερνιάρης. Ἡ ἀξία του δὲν ὑπερέβαινε τὰ χίλια φράγκα. Ὁ ἰδιοκτήτης ἐν τούτοις ἐζήτησε 10,000 φράγκα γιὰ νὰ τὸ πωλήσῃ. Ὁ ἀρχιτέκτων τὸν ἀνακτόρου καὶ Φ. Φονταῖν ἀνεκίνησε στὸν αὐτοκράτορα τὴν ὑπερβολικὴν ἀξίωσιν τοῦ ταβερνιάρη. Ὁ Ναπολέον ὅμως τὸν ἐξουσιοδότησε νὰ προβῇ στὴν ἀγορὰ τοῦ οἴκου αὐτοῦ καὶ νὰ πληρώσῃ τὴν 10,000 πού ζητοῦσε ὁ ἰδιοκτήτης του. Ἐκῆκεν ὅμως τὸν λογαριασμὸν χωρὶς τὸν ἐξουσιοδότην, γιὰ τὴν μὴ πῆγε ὁ Φονταῖν στὸν ἰδιοκτήτην τοῦ σπιτιοῦ γιὰ νὰ ὑπογράψῃ τὰ συμβόλαια τῆς ἀγορᾶς, ὁ ἰδιοκτήτης τὸν ἐπληροφόρησε ὅτι κατόπιν νεωτέρων σκέψεων εἶχε ἀποφασίσει νὰ μὴ πωλήσῃ τὸ σπιτὶ τοῦ λιγότερον ἀπὸ 30,000 φράγκα! Ὁ ἀρχιτέκτων διεβίβασε καὶ τὴν νέαν αὐτὴν ἀπαίτησιν στὸν αὐτοκράτορα, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔδωκε καὶ πάλιν ἐντολὴ νὰ προβῇ στὴν ἀγορὰ τοῦ σπιτιοῦ, ἔστω καὶ ἀντὶ τοῦ ποσοῦ αὐτοῦ.

Ὁ π. Φονταῖν ἔξαυγισε νὰ βοηθῇ τὸν ταβερνιάρη γιὰ νὰ κλείσῃ τέλος πάντων συμφωνίαν μαζὶ του. Ὁ ἀπληστος ὅμως ταβερνιάρης τοῦ ἐμνήστε ὅτι εἶχε ἀλλάξει καὶ πάλιν γνώμην καὶ ὅτι ζητοῦσε γιὰ τὸ σπιτὶ του... 40,000 φράγκα! Ὁ Ναπολέον, ἂν καὶ εἶχε ἀρχίσει ν' ἀγανακτῇ ἐναντίον τοῦ ἐκβιαστοῦ ἰδιοκτήτου, ἐνύστησε στὸν Φονταῖν νὰ πληρώσῃ τὴν 40,000. Ὁ ἀρχιτέκτων ἔσπευσε νὰ διαδιδάσῃ στὸν ταβερνιάρη τὴν αὐτοκρατορικὴν συγκατάθεσιν, ὁ ταβερνιάρης ὅμως ἐζήτησε τώρα 50,000 φράγκα!...

Ἐ, ὅταν ἔμαθε καὶ τὴν νέαν αὐτὴν ἀξίωσιν τοῦ ἀπληστοῦ ἰδιοκτήτου, ὁ Ναπολέον ἐγίνε ἔξω φρενῶν. Διέταξε λοιπὸν ν' ἀλλάξουν τὰ σχέδια τοῦ ἀνακτόρου, καὶ ἔτσι, τὸ φτωχικὸ σπιτάκι παρέμεινε στὸν ἰδιοκτήτην του καὶ διεσώθη ἐπὶ δεκάδας ἐτῶν, μικρὸ καὶ ἐτοιμόροπον, ἀλλὰ στὰ γύρω του μεγαλοπρεπὴ ἀνάκτορα.

ΤΑ ΣΚΥΛΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

ΠΩΣ ΠΡΟΕΚΛΗΘΗΣΑΝ ΔΥΟ ΑΙΜΑΤΗΡΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

Μιά δίκη στο Κάιρο. Τα δυο αντίπαλα χωριά. 'Ο άλλος σκοτωμός των κατοίκων. 'Εξ αιτίας ενός σκύλου. 'Αγριες επιδρομές. Διά πυρός και αϊθέρου. Μίσος που διαρκεί ένα μισό αιώνα. Στην Κορσική. Οι Ροκκίνοι και οι Ταφφάνι. Πώς ξεκληρίστηκαν δυο μεγάλες οικογένειες. 'Ο τελευταίος Ροκκίνος. 'Ο έρωας του προς την άρτια Τζούλια. Μιά φρικτή τραγωδία. 'Επί της λαίμητρου κλπ.

Οι σκύλοι είνε βέβαια οι πιο πιστοί και αφοσιωμένοι σύντροφοι του ανθρώπου, μα πολλές φορές έχουν γίνει αιτία της καταστροφής του, έστω και χωρίς να το θέλουν.

Πρό όλιγων ετών το Κακουγοδικίνο του Καίρου στην Αίγυπτο, έξεδίκασε ένα έγκλημα, το οποίο άφείλετο στην έχθρα, την οποία έτρεφαν μεταξύ τους οι κάτοικοι δυο γειτονικών χωριών, κοντά στις άρχαιες Θήβες.

'Η έχθρα αυτή πούχε γίνει αιτία εκατοντάδων αιματηρών εκδικήσεων, έχρονολογείται από 150 ετών και προήλθε από... έναν σκύλο!

Νά τώρα ή ιστορία της έχθρας αυτής:

Κοντά στην άρχαία πρωτεύουσα των Φαραώ, τās Θήβας, βοίσκονταν δυο χωριά, το Χαμητάτ και το 'Ασσράφ, τα οποία ζούσαν ήσυχα και ευτυχισμένα.

Κάποτε όμως—και διά την ακρίβειαν κατά τὰ 1770—το σκύλι ενός των κατοίκων του Χαμητάτ, εδάγκωσε έναν κάτοικο του 'Ασσράφ, ο οποίος απέθανε απ' το δάγκωμα! 'Επικολούθησε τότε μία άγρια συμπλοκή μεταξύ των συγγενών του πεθαμένου και των συγγενών του ανθρώπου, στον όποιον αντίκε το σκύλι. 'Η συμπλοκή κράτησε μέρες διόκληρες, μετετράπη σε μάχη και στο τέλος ατέληξε να λάβουν μέρος ο' αυτήν, απ' την μία μεριά όλοι οι κάτοικοι του Χαμητάτ και απ' την άλλη όλοι οι κάτοικοι του 'Ασσράφ.

'Εκτοτε άγριο και λυσσαλέο μίσος έχώριζε τους κατοίκους των δυο αυτών χωριών, και όσάκις συνέβαινε να συναντηθούν όπουδήποτε, δυο ή περισσότεροι απ' αυτούς, επακολουθούσε συμπλοκή, με αιματηρά αποτελέσματα. Το αλληλοφάγωμα αυτό έκράτησε και κρατάει ακόμη επί ένα μισό αιώνα!...

Το 1920 μάλιστα, οι κάτοικοι του 'Ασσράφ, έκαναν μία νικητηρή επιδρομή εναντίον του Χαμητάτ, έκαψαν εκατόν είκοσι καλύδες του χωριού αυτού και έσκότωσαν δεκατέσσερες απ' τους κατοίκους του!...

Κατόπιν τούτου επενέβη ή δικαιοσύνη, συνελήφθησαν 71 εκ των κατοίκων του 'Ασσράφ, οι όποιοι και παρεμύφθησαν σε δίκη. 'Απ' αυτούς οι 21 καταδικάσθησαν σε καταναγκαστικά έργα δέκα ετών και οι υπόλοιποι σε μικρότερες ποινές. 'Όλα δέ αυτά εξ αιτίας ενός σκύλου!...

'Ενα άλλο παρόμοιο περιστατικό συνέβη πρό πενήντα περίπου ετών, ο' ένα χωριό του Πόρτο Βέγκιο της Κορσικής. Στο χωριό αυτό ζούσαν δυο μεγάλες οικογένειες, οι Ροκκίνοι και οι Ταφφάνι, χωρίς ποτέ να γκρινιάζουν μεταξύ τους.

Μιά μέρα όμως, ο σκύλος της οικογενείας Ταφφάνι εδάγκωσε κάποιον απ' την οικογένεια Ροκκίνος. Την επομένη ένα μέλος της οικογενείας Ροκκίνος έσκότωσε τον σκύλο. Την μεθεπομένη ένας Ταφφάνι έσκότωσε έναν Ροκκίνο! Κι' απ' τη στιγμή πια αυτή άγριος πόλεμος έξοντώσεως εκηρύχθη μεταξύ των δυο οικογενειών. Οι Ταφφάνι έστησαν διαρκώς καρτέρι και μόλις περνούσε ένας Ροκκίνος, τον έσκότωναν αλύπητα. Το ίδιο έκαναν και οι Ροκκίνοι εναντίον των Ταφφάνι, έως ότου οι δυο μεγάλες οικογένειες αλληλοφάγησαν και σε όλη την περιφέρεια του Πόρτο Βέγκιο δέν ζειναι παρά ένας μόνον Ταφφάνι και ένας Ροκκίνος!...

'Ο τελευταίος Ροκκίνος ήταν ένας νέος 24 ετών, ομοκινδυνος και αποφασιστικός, με πρόσωπο ήλικωμένο, με μπράτσα και πόδια άτσάλνια. 'Ο νέος αυτός μισούσε θανασιμούς τον τελευταίο Ταφφάνι. 'Αν τον ξεμπέρδευε, ορδείς πλέον θ' άπέμενε επί της γής, εκ της αντιπαλότητας οικογενείας των Ταφφάνι. Παραφύλαξε λοιπόν επί πολύν καιρό και στο τέλος κατόρθωσε να σκοτώσει τον τελευταίο Ταφφάνι!... 'Αλλά δέν άρχε-

"Έκαμαν μία νικητηρή επιδρομή εναντίον του Χαμητάτ"

'Η Τζούλια δέν είχε ούτε πατέρα, ούτε αδέρφια, ούτε στενοί συγγενείς για να την υποστηρίξουν. Είχε μόνο μία μητέρα 'ή εκείνη γρηά κι' αδύνατη.

Μόλις έφθασε λοιπόν στο σπίτι, διηγήθηκε στην μητέρα της την συνάντησή της με τον ληστή και στο τέλος της είπε ψόχαιμ κι' αποφασιστική:

—Μητέρα, πρέπει να με παντρεύης μ' έναν άνδρα το γρηγορότερο, ώστε, αν εξακολουθήσει να μ' ένοχλη ή Ροκκίνος, ο άνδρας μου να με προστατεύει, κι' αν εκείνος με σκοτώσει, να μ' εκδικηθώ!

'Η γρηά μητέρα της κατέβηκε το ίδιο βράδυ στο Πόρτο Βέγκιο και την άλλη μέρα μαθεύτηκε ο' όλη τη χώρα πως ή Τζούλια θα παντρευόταν ένα καλό παλληκάρι, από κάποιο γειτονικό χωριό.

'Ετσι ή Τζούλια εξακολούθησε να βγαίνει στην βοσκή με τα πρόβατά της, βέβαια πως ο ληστής θα την άφηνε πια ήσυχη.

'Επειτα όμως από τρεις μέρες, ο Ροκκίνος πρόβάλε έφφανά μαρσά της άγριος κι' άπειλητικός.

—Λοιπόν, τό αποφάσισες; Θά γίνης δική μου; την ρώτησε, ενώ τα μάτια του πετούσαν σπίνες.

—'Όχι... Ποτέ!... άπάντησε ή θαρραλέα κόρη.

'Ο ληστής έκαμε τότε δυο βήματα προς τα πίσω κι' έσκότωσε το δίκαιο δόλο του.

Τότε, έτοιμάσου να πεθάνης! της φώναξε.

—Θά τολμήσης να τό κάνης αυτό; ρώτησε ή νέα.

Μα εκείνος αντί άπάντησος την έσκόπευσε κατάστημα κι' ένορρόβησε. 'Η νέα σωριάσθηκε κάτω βογγώντας. 'Ο Ροκκίνος την πλησίασε, της άδειασε και τό

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΛΕΜΟΝΙΑ

('Ανέκδοτο)

Φεύγ' από πάνω μου, τινάζου χάμου, γιατί μ' επλάκωσες τόσο βαρειά;... Λιπήσου, αλύπητο, την έμορφιά μου, ο' άλλα ψηλότερα πέσε κλαριά.

Φεύγα, τά λίγα μου χλωρά κλωνάρια δέ να ραγίσουνε και θά χαθώ. Στρέ σετά έλατα και σετά πρινάρια κι' άσε με μόνη μου να κοιμηθώ.

Τέτοια παράπονα λέει στο χιόνι ή βρεγολύγρη ή λεμονιά, κι' όλο θυμώνεται και τό μαλλώνει σαν πεισματάρική έμορφονεία.

Τό χιόνι άτάραχο ψηλά της μένει και με χαμόγελο της όμιλεί:

—Γιατί μ' εμπάλλωσες βαρειά, καϊμένη, γιατί με σκιάζεσαι τόσο πολύ;

Βλέπεις, έσώπασαν τώρα τ' άηδόνια που σου τραγουδάναν την έμορφιά, φύγαν, δέ σπέρχονται πια τά τραγούδια, που τάχε ή νεότης σου για συντροφιά.

Πέρασε ή άνοιξη. Πέθαναν, πάνε τά έμορφα λουλούδια που μία φορά γύρω σου έφύτρωναν να σε μεθάνε και τάχες, μάτια μου, χρυσή χαρά.

Χειμώνας έπιασε. Γύρω την πλάσι μαυρίλα επλάκωσε βαρειά-βαρειά. Παιός διόμωναχ ηθά σε σκεπάσει από τον άγριο κύβο βοριά;

'Η δες τά φύλλα σου, την έμορφιά σου, ή γή ή άχρόστατη να τά χαθεί, και να ξεσέρονονται ξεροί μακρυνά σου κομμάτια οι κλώνοι σου τρυφεροί;—

Σώπα, μη σιάζεσαι, μοσκοθυμμένη, άσε με άπάνω σου άσπουν να βγή ή ήλιος της άνοιξης όπου χλωραίνει με τίς άχτίδες του πάλι τη γή.

Τότε θα λυώσω εγώ. Και από μέσα καινούργια οι κλώνοι σου ζώη θα πούν, καινούργια θάβουνε φύλλα άνθισμένα, καινούργιοι απ' τ' άνθη σου καρποί θα βογούν.

Την έξεγέλασε μ' αυτά τό χιόνι και ή βρεγολύγρη ή λεμονιά—στέκεται αλύπητη και δέ μαλλώνει... Και πάει, έχάθηκε στην παγωνιά.

† ΚΩΣΤΑΣ ΚΡΥΣΤΑΛΛΗΣ

παιδιά του κατακέφαλα κι' έφυγε άτάραχος.

'Από την ήμερα όμως αυτή έπεσε σε μία τρομερή κατάπτωση. Δέν προφύλαγγαν καθόλου απ' τ' άποσπάσματα. Γύριζε σαν σκύλι που έχασε τον άφέντη του, έως ότου, μία μέρα, τον περικύκλωσαν δυο άποσπάσματα και τον συνέλαβαν.

Τό Κακουγοδικίνο της Μπάσκα, όπου εδιδάσθηκε, τον κατέδικασε εις θάνατον και ο Ροκκίνος μετεφέρθη στην κομμάτολι Σάρτεν, όπου έπρόκειτο να καρατομηθώ.

Σ' όλο τό διάστημα της φυλακίσεώς του και πρό και μετά την καταδίκη του, ο Ροκκίνος δέν έβγαζε μιλιά απ' τό στόμα του.

'Όταν όμως έφτασε τό πρωί της εκτελέσεως, τότε τον έκυρίευσε ένας έφφανικός τρόμος και παρεκάλεσε να τηλεγραφήσουν στον Πρόεδρο της Γαλλικής Δημοκρατίας Καρνό και να του ζητησουν χάρι.

Στον δρόμο, καθώς μετεφέρετο στον τόπο της εκτελέσεως, ρωτούσε διαρκώς:

—Τό στείλανε τό τηλεγράφημα; Δέν ήρθε ακόμη άπάντησις;

'Όταν ο δήμος τον έτοποθετούσε στην λαίμητρου, ο άνθρωπος αυτός πού είχε στείλει τόσους ανθρώπους στον άλλο κόσμο, πού είχε σπρώξει αλύπητα ένα άθωο κορίτσι, άρχισε να τρέμει και να κλαίη φωνάζοντας:

—'Ελεος! 'Ελεος!

Μα κανείς δέν τον λυπήθηκε. Και πλήρωσε με τό κεφάλι του τό φρικτό κακουγήματά του.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ, ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ, ΑΣΤΕΙΑ

—'Ο δήμαρχος και ή πρίγκηψ

'Ο πρίγκηψ ντέ Κοντί, ο πατέρας του μεγάλου στρατηγού και κατακτητού γυναικείων καρδιών, ταξείδευε κάποτε ινκόγνωστο απ' τό Παρίσι στην Μασσαλία. Καθώς περνούσε από την Λυόν, οι κλητήρες του Δήμου έκείνη την εποχή έκτελούσαν χρέη χωροφυλάκων, τον πέρασαν για έμποπο. Τον συνέλαβαν λοιπόν και τον όδήγησαν μπροστά στον δήμαρχο τής πόλεως, ο οποίος ήταν πολύ περίεργος άνθρωπος και ο όποιος τον υπέβαλε σε πολύσηρη άνάκριση. 'Ο πρίγκηψ θέλοντας να διασκεδάσει λίγο, άπέφυγε να φανερώσει την ταυτότητά του, όποτε θ' άφινόνταν άμέσως ελεύθερος.

—Φίλε μου, του είπε ο δήμαρχος, δοχίζοντας την άνάκρισι με πονηρές και πλάγιες ερωτήσεις, τί καλά λέγονται και ψάλλονται στο Παρίσι;

—Τί ψάλλονται στο Παρίσι; Λειτουργίες, άποκρίθηκε ο πρίγκηψ.

—Δέν πρόκειται γι' αυτό, φίλε μου, ο' ερωτώ για να μάθω, τί είνε εκείνο που κάνει περισσότερο θόρυβο στην πρωτεύουσα αυτών των καιρών.

—Τί κάνει θόρυβο; Τά άμάξια των μεγιστάνων όταν περνούν: έπάνω από τά λιθόστρωτα των δρόμων, είνε πάλι ο Κοντί.

—Πρόσεξε, φίλε μου, για να καταλάβης τί σου λέω, έπέμεινε ο δήμαρχος, κρατώντας με δυσκολία τον θυμό του. Θέλω να μάθω τί καινούργιο υπάρχει στο Παρίσι;

—Τά πράσινα μπίζελια! άποκρίθηκε ο πρίγκηψ.

'Ο δήμαρχος δέν μπόρεσε να κρατηθώ περισσότερο και, έξω φρενών απ' τον θυμό του, έφώναξε:

—Πώς σε λένε, φίλε μου;

—Όταν ταξιδεύω, άποκρίθηκε ήρεμα ο πρίγκηψ, οι κοιτοί και οι τρελλοί με λένε φίλε μου, όταν βρισκόμαι στο Παρίσι, στην Αύλη με λένε πρίγκηπα ντέ Κοντί!...

Κόκκαλο ο κύριος δήμαρχος.

—Κεφάλι και κεφάλι

'Όταν ο Στέφανος Λετζίνοβιτς ήταν βασιλεύς της Πολωνίας, έξεραόγη επανάστασις εναντίον του, ήποκινηθείσα από διαφόρους μεγάλους φεουδάρχες τής χώρας του. 'Ενας από τους άρχηγούς των επαναστατών έπείκονε τό κεφάλι του βασιλέως για 20,000 φλορίνια! Είχε μάλιστα την αυθάδεια να στείλ ην γράμματα στον βασιλέα, διά του όποιου άνήγγελε την επικήρυσή του.

'Ο Λετζίνοβιτς όμως, χωρίς να ταραχθώ καθόλου, έστειλε με τον ίδιο ταχυδρομό την ακόλουθη σύντομη άπάντησι στον αυθάδη πρίγκηπα:

—'Επήρα και έδιόβασα τό γράμμα σας. Αισθάνθηκα λοιπόν κάποια ειχαρίστησι μόλις είδα ότι τό κεφάλι μου έχει άόχη για σας τόσο μεγάλη άξια. Διότι πρέπει να σας δημολογήσω ότι εγώ για τό δικό σας κεφάλι δέν θα έδωκα ούτε ένα κομμάτι λιφάδης.

Τό λιφάδι ήταν τό μικρότερο νόμισμα του τόπου και ίσοδυναμούσε με τό ένα τέταρτο του σολιού, όηλαδή της πεντάρας.

—Τί σοφ είνε οι 'Εγγλέζοι!

Οι 'Αγγλοι μερικάς φορές είνε πιο πρωτότυποι και πιο πρακτικοί κι' απ' τους 'Αμερικανούς.

'Εφ'ετος τον χειμώνα, λόγω χιονι, με την γριότη και τό άγριο συνάμι που βασάνισε τους Λονδρεζούς, οι περισσότεροι απ' αυτούς μιά-δυά ώρες, μετά την έξοδό τους απ' τό σπίτι τους, βρισκόντουσαν χωρίς μαντήλια, γιατί εκείνα που είχαν μαζί τους είχαν γίνει σε χάλα απ' τό συνάχι.

Μερικά λοιπόν απ' τά μεγάλα καταστήματα του Λονδίνου εγκατέστησαν σε διάφορα κεντρικά σημεία της πόλεως αυτόματα μηχανήματα, από τά όποια, μόλις έφτανε κανείς ένα νόμισμα, έβγανε από μία θήκη ένα μαντήλι καινούργιο, αναλόγου ποιότητος με τό ποσόν που έφτανε ο καθένας. Είχαν όηλαδή τά μηχανήματα αυτά τέσσερες τρυπίτσες για να ρίχνουν οι διαβάτες τά λεπτά και τέσσερες θήκες μαντηλίων.

'Όταν έφτανε κανείς μισό σελίνι, έπαιανε ένα μαντήλι μικρό και πρόστυχο. Όταν έφτανε ένα σελίνι, έπαιανε ένα μαντήλι πιο καλής ποιότητος, με δυο δέ σελίνια έπαρμηθενε κανείς ένα πρώτης τάξεως μαντήλι και ούτω καθεξής.

Οι καταστηματαρχοί που είχαν την πρακτική αυτή έμμεναι σι έκαναν χονδρές δουλειές.

Η ΘΗΝΣΙΜΟΤΗΣ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Κατά τό γινικόν εξαγόμενον πολλών στατιστικών, επί 1000 γυναικών ήλικίας 15-20 ετών πεθαίνουν 13 παντρεμένες και 8 άνύπαντρες. Κατάλληλη ήλικία της γυναικός για γάμο είνε από τά 21 δές τά 26 χρόνια.

ΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ ΜΑΣ

Η ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΝΤ' ΑΝΟΥΝΤΣΙΟ

Με το άρμα μέσας στ' αχμάς... Τρεις αδελφές που αγάπησαν παράφορα τον ποιητή. Οι άρνηται και οι επικριτές του. Η κακήθελος του Ντ' Ανούντσιο. Το μίσος της άρσας άμαζόνες. Ο Ντ' Ανούντσιο βουλευτής. Οι εξωφρενικοί προεκλογικοί λόγοι του. Η μανία του με τάλαρα και τ' αγκυλιά. Η εργατικότητα του, κλπ. κλπ.

ΥΝΕΧΙΖΟΜΕΝ σήμερα την εξιστόρησι της καταπληκτικής ζωής του Ντ' Ανούντσιο.

Πολύ πριν από τον πόλεμον, στον οποίο είδαμε τ' εξαιρετικό ρόλο έπαιξε, ο Ντ' Ανούντσιο έθεωρείτο θρυλικό πρόσωπο. Ολόκληρη η Ιταλία και ολόκληρος ο κόσμος μιλούσε για τους ξρωτές του, για τις περιπέτειές του, για τα κατορθώματά του και για τους εξωφρενισμούς του. Τα πιο άπιαστα, τα πιο άπιστευτα πράγματα, κυκλοφορούσαν για λογαριασμό του. Έτσι έλεγαν, ότι κάποτε που παρεβόριζε σε μία λουτρόπολη, είχε ένα ρωμαϊκό άρμα, στο οποίο ανέβαινε κάθε πρωί και έκανε άρματοδρομίες μέσα στη δάλασσα! Το άρμα αυτό ήταν τόσο πλημμυρισμένο από άρματα, ώστε επί πολλή ώρα μοσχοβολούσε ο δρόμος απ' τον οποίο περνούσε.

Επίσης λένε ότι τον περιόριζε έργο του, τις «Παρθένες στους Βράχους» του τ' είχαν έμπνευσι τρεις αδελφές, ή όποιες τον είχαν ερωτευθή παράφορα και ή τρεις συγγενόες!

Η δόξα του είχε φθάσει σε τέτοιο σημείο, ώστε, όταν το 1908 έμενε στη Φλωρεντία, ή εφημερίδες περιέγραφαν καθημερινώς τη ζωή του, ως την πιο παρναμυρική της λεπτομέρεια, πράγμα που δεν γινότανε ούτε για τον βασιλέα της Ιταλίας, ούτε για τον πρωθυπουργό, ούτε για τον Πάπα.

Επίσης, επί πολλά χρόνια, διόκληρη ή Ιταλία ήταν δισημένη σε δύο κόμματα, στους ντ' Γιατί ή μεγάλος Ιταλός ποιητής είχε και έχει 'Ανουντσιακούς και στους 'Αντιανουντσιακούς, ακόμη όχι μόνον φανατικούς θαιμιστάς, αλλά και φανατικούς άρνητάς του έργου του και επικριτές της ζωής του.

Κάποτε, ένας γνωστός Γάλλος συγγραφέας έταξείδευε στην Ιταλία. Στο τραίνο έγνωρίστηκε με έναν κύριο πολύ καθώς πρέπει, μέλος αλταίας άρχοντικής οικογενείας της Ρώμης. Μεταξύ των άλλων, ο Γάλλος συγγραφέας έκανε λόγο στον Ιταλό είπατρίδη και για τον Ντ' Ανούντσιο.

— Α! μω! μιλείτε για τον άνθρωπον αυτόν, του είπε ο Ιταλός είπατρίδης. Τον βδελύσσομαι!...

Και άμέσως άρχισε να διηγείται στον κατάπληκτο συγγραφέα, πως, σε μία μικρή έξοχική πόλη, στην οποία έμενε και αυτός, ο Ντ' Ανούντσιο έκανε μία γυναίκα παντρεμένη να τον ερωτευθή, πως ή γυναίκα αυτή άρτηκε τον σύζυγό της και τα παιδιά της για να τον ακολουθήσει και πως στο τέλος ο Ντ' Ανούντσιο την έγατέλειψε.

— Απ' το κακό της τρελλάθηκε, έρροσθεσε ο Ιταλός είπατρίδης, με μόλις συγκρατούμενη αγανάκτησι. 'Αλλ' ο κόσμος δεν τ' άγνωρίζει αυτό και έξακολουθεί να θαυμάζει τον Ντ' Ανούντσιο...

Ο ίδιος συγγραφέας διηγείται το ακόλουθο περιστατικό, σχετικό πάντοτε με τις ξρωτικές περιπέτειες του Ντ' Ανούντσιο:

«— Είχα πάει, λέει ο εν λόγω συγγραφέας, κάποτε για κινήρι στο Βαλουά. Ήταν χειμώνας και έκανε τρομερό κρύο. Μεταξύ των άλλων, κινήρι μες μες και μία γυναίκα, μία κομφοτάτη άμαζόν, γρηγετική, ολόξανθη, ή οποία έκαβαλλέικνε υπέρωρα ένα άρματότατο άλογο. Θυμώμια ότι είχε όνομα 'Αγγλικό και μιλούσε τα Γαλλικά με μία έλαφρά Ρωσική προφορά.

Τό βράδυ, όλ' οι κινήρι καταφύγαμε στο πανδοχείο των περιχωρών, απ' όπου είχαμε ξεκινήσει και τό πρωί. Έκει, στην μικρή αίθουσα του πανδοχείου, στο άδύνατο φώς μερικων κερίων, έαναόρμα την άμαζόν ή οποία έπαυσε τού με μερικους άλλους κινήρι της συντροφιάς μας. Έκάθησα κοντά στη φωτιά, άρχισα να κουβεντιάσουμε, και ή άμαζόν με τό άγγελικό πρόσωπο έπάνω στην κουβέντα, με πληροφορήσε ότι κινήρισε άλεποίδες κάθε χρόνο στην έξοχική περιχωρία της Ρώμης.

— Ω, τότε λοιπόν, θα γνωρίζετε άσφαλώς τον Ντ' Ανούντσιο; της είπα.

Στό άκουσμα του όνόματος του ποιητού—ποτέ δεν θα τό λησμονήσω έκείνο τό θέαμα! ή άρσας άμαζόν που έμιαζε με μαντόνα,

Ο Γαβριήλ Ντ' Ανούντσιο

άλλαξε απότομα έκφρασι. Έγινε σε μία στιγμή φροντά άσχημη, πόνισε απ' τό μίσος, τό βίεσμα της λέξ' α' έκανε διλητήριο και τό στόμα της συνεσάσθη με άσχημ:

— Ω, ναι, που άπάντησε, τον γνωρίζω τον Ντ' Ανούντσιο σας, κύριε, τον γνωρίζω, και τον συχαίνομαι όσο κανένα άλλο άνθρωπο στον κόσμο. Ναι, τον συχαίνομαι, κύριε!...

Μά τί τρομερό λοιπόν είχε κάνει ο ποιητής στην γρηγετική αυτή άμαζόν, ώστε να νιώθει τέτοιο μίσος έναντιόν του και να γίνεται έξω φρενών και μόνον στο άκουσμα του όνόματός του;

— Ω! φαίνεται—τό κατάλαβα τότε—ότι τα θέματα του μεγάλου Τ. ταιλού ποιητού, εινε περισσότερα απ' όσα νομίζουμε, και ότι και ή άρση άμαζόν ήταν ένα απ' αυτά. Τόν μισούσε γιατί, ίσως, δεν είχε άνατοκρήνη στον ξρωτά της ή γιατί την είχε δωρεθί πολύ γρήγορα...»

Ο Ντ' Ανούντσιο διατέλεσε για ένα φρεγγιά και βουλευτής. Φαίνεται όμως ότι δεν βρήκε καθόλου του γούστου του τό βουλευτικό και γλήγορα τό έγκατέλειψε. Κατά την προεκλογική του περιόριση έξεφώνησε στους έλεγους του—έξωφρενισμούς— τους 'Αβουσιζιόν—τους πιο έξωφρενισμούς λόγους. Τους μιλούσε περί τέχνης, άμωφίας και περί της ταπεινότητας, της πεζότητας των συγχρόνων ανθρώπων! Οι χωροί τον άκουαν με γοητευμένα μάτια και όρθονοιζο τό στήμα, δεν καταλάβαιναν τίποτε άπολύτως από ό,τι τούς έλεγε, και όμως παρ' όλ' αυτά (έπειδή άρσως δεν κατάλαβαν τί τούς έλεγε), τον ένηρίσαν στις έλέγχους ένθουσιωδώς.

Όταν εξέλέγη βουλευτής ο Ντ' Ανούντσιο, έσπευσε να καθίσει στην άκρη άριστερά της Βουλής, μεταξύ των πιο φανατικών σοσιαλιστών. Γιατί; Ο Θεός ξέρει! Ένα πρωί όμως, σε μία σύσκεψη κάποιας κοινοβουλευτικής έπιτροπής, ήκουσε έναν συνάδελφόν του σοσιαλιστή να λέγει τέτοιες τερατώδεις άνοησίες, ώστε άμέσως μάζεψε τό χαρτιά του, πήρε τό χαρτοφυλάκιο του και από την άκρη άριστερά τράβηξε κατ' είθειαν στην άκρη δεξιά πλευρά της Βουλής, δηλαδή προσχώρησε στο αντίθετο κόμμα. Τό πράγμα φυσικά έπροκάλεσε κάποιο σκάνδαλο και άκούστηκαν διάφορα σχόλια, όλ' ο Ντ' Ανούντσιο δεν έδωκε σημασία σε όλ' αυτά. Έπειτα από λίγο, άλωστε, έβανσε να πηγαίνει στην Βουλή και άπομακρύνθηκε—έντεχνως—όριστικά από την πολιτική.

Μία απ' τις μεγαλύτερες μανίες του Ντ' Ανούντσιο εινε τ' αγκυλιά και τ' άλογα. Από γνός κατέγινε με πολλά σπό, τίποτε όμως δεν άγέτησε τόσο πολύ, όσο την ίππασία. Οι έρωμαί διαβάτια των προσατείων της Ρώμης και της Φλωρεντίας έβλεπον τακτικά έναν καθάλαση να καλαίζει σόν θαυμασιμένους στους δρόμους. Ήταν ο Ντ' Ανούντσιο.

Ο ίδιος διηγείται κάποτε ότι τίποτε δεν τον έξικονούσε από την διασητική εργασία όσο ένα σπό και ιδίως ή ίππασία.

— Μπορώ να δουλέψω όχτώ και δέκα ώρες συνεχώς, έλεγε, φθάνει μία ώρα ίππασίας κατόπιν για να ξεκουραστώ έντελώς. Η σωματική άσκησις ξεκουράζει τό σόμα μου και ξεφορτώνει τό μυαλό μου.

Ο Ντ' Ανούντσιο εινε εργατικότητα. Τό περισσότερα έργα του τ' έγραψε έντελώς έπινυχασιμένους, σε μοναστήρια, σε μικρά χωριά, σε τις όποιες εργάστηκε και τέσσερες και πέντε μήνες άδιάλειπτα, με τον πλέον έντατικό τρόπο. Σιγήθος εργάζεται τό πρωί και τη νύκτα. Προτιμά τη νύκτα, γιατί νομίζει ότι μες' στην μεγάλη σιγή γίνεται πιο έξωτερο τό πνεύμα του.

Κατά την διάοικη της εργασίας του πρβει κάθε τόσο, έλαφρότατα όμως, αγγά, γάλα και φρούτα. Εινε ή πρωτιμότερη τροφή του. Τίποτε άλλο.

Ο μεγαλειότερος έχθρος του πνεύματος, λέγει, εινε ή καλμία. Και δεν έχει άδικο.

Και τελειώνουμε τό μικρό αυτό βιογραφικό σημείωμα με δύο γα:

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΩΝ

Κάθε φορά που ο Καλλιγούλας έφίλουσε στο πρόσωπο ή τό λαμύ την γυναίκα του, σιγήθιζε να της λέγη:

— Αυτό τό όμορφο κεφάλαιο μπορώ να τό κόψω όποτε θέλω... Στ' άλήθεια, πολύ τρυφερός σύζυγος ήταν ο περίφημος αυτός αυτοκράτορ!

Ο αυτοκράτορ Καράκαλος παντρεύθηκε την... μητριά του 'Ιουλίαν ή τ' έξη συνθήκες:

Η 'Ιουλία, ή οποία σημειωτέον ήταν άρσας, παρουσιάσθηκε με μέρα ένδοκόν του έλαφρότατα ντυμένη. Ο αυτοκράτορ άφου την έπείσσε με θαυμασμό, της είπε:

— Έάν ήταν έπιτεταμένο από τους νόμους, θα σ' έκαμα γυναίκα μου.

Οι αυτοκράτορες δεν υπόκεινται σε κανένα νόμο, του άπάντησε ή 'Ιουλία.

Τά λόγια αυτά έφτασαν για ν' άναψουν φλογερό πάθος στον Καράκαλο για την μητριά του. Σε λίγες μέρες, παρ' όλ' τα γραπτά και άγραφά νόμους, έτέλεσε τους γάμους του με την 'Ιουλίαν, της όποιας, σημειώσατε, πριν από λίγο καιρό είχε σφάξει ο ίδιος τον γάμ!

Κατά τις άρχες του δεκάτου όγδόου αιώνας, ο Πέτρος ο Μέγας της Ρωσίας έπεσεέφθη την Κοπεγχάγη, όπου του έγινε φιλικήτά ή υποχρή.

Κάποιο άπόγευμα, συνοδευόμενος από τον βασιλέα της Δανίας, Φρειδερίκο τον Δ', έπεσεέφθη τον Στραγγυλό Πύργο, ένα από τα θαυμασιότερα μνημεία της Κοπεγχάγης. Οι δύο μονάρχαι άνέδρασαν στο ψηλότερο σημείο του Πύργου και σε λίγο ένα ύπερσο πανόραμα άπλωνόταν ένδοκόν τους.

Ο Πέτρος, κουβεντιάζοντας με τον Φρειδερίκο, του έξηγήσε τά δικαιώματα των Τσάρων στους ύπνους των.

Θέλετε, του είπε Ξαφνα, να λάβετε μία ιδέα της δυναμείας μου; 'Ιδού!

Και, χωρίς να περιμένη άπάντησι από τον Φρειδερίκο, έγύρισε προς ένα Κοζάκο της άκολουθίας του και δείχνοντάς του τό κενόν του έλ-ε μόνον:

— Πήδα!

Ο Κοζάκος έκύνταξε τον Τσάρο, τον χειροέ-ησε και, χωρίς να περιμένη διαταγή, έπείδησε στην άδυσσα.

— Τί λέτε τώρα; της ο Πέτρος στρεφόμενος προς τον βασιλέα της Δανίας. Σεις έχετε τέτοιους ύπνους;

— Έντεχνως όχι! άπάντησεν ο Φρειδερίκος.

Υπομένα άνέκδοτα.

Κάποτε ο Ντ' Ανούντσιο είχε κληθή ως μάρτυς σε κάποιο ύπό-θεσι. Στο δικαστήριο, ο δικαστής άπρήθινε στον ποιητή την τυπική έρώτησι: «Πόσων έτών είσθε;»

— Κύριε δικαστά, άπάντησε ο Ντ' Ανούντσιο, τις γυναίκες και τους καλλιτέχνες δεν τούς ρωτούν ποτέ για την ήλικία τους. Έπρεπε να τό γνωρίζετε αυτό!

Τό άλλο άνέκδοτο άναφέρεται στην περίοδο κατά την όποιαν ύ-πηρεσε διοικητής του Φιούμε.

Μία φεινή μέρα ο Ντ' Ανούντσιο παρακολούθουσε τά γυμνάσια ενός Σώματος των 'Αρντίτις (τόν στρατιωτών του Φιούμε), πάνω στα βουνά του Φιούμε. Την αγγή, ένας νεαρός 'Αρντίτης από την Σικελία, έπέστρεψε από μία άναγνώρισι, στην όποιαν τον είχαν στείλει να κάνει τη νύκτα και έήτησε να ιδή τον διοικητή για να του άναμέρη σχετικώς.

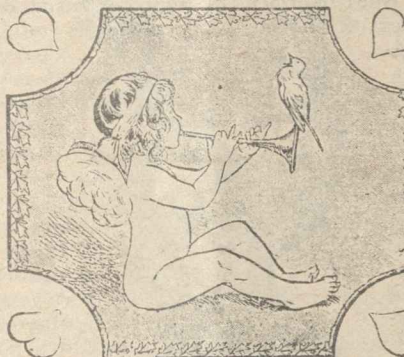
Τόν είσηγαγαν πράγματι στην σκηνή του Ντ' Ανούντσιο, ο ό-ποιος μόλις είχε πάρει τό μπάνιο του και φορούσε ακόμη την πιτζάμα του, μία όμορφη παρδαλή πιτζάμα με ρίγες και κλαδιά.

Ο καλός Σικελός φαίνεται ότι πρώτη φορά στη ζωή του έβλεπε πιτζάμα.

Γ' αυτό, άφου τελείωσε την άναφορά του και βγήκε απ' την σκηνή—την ίση σκηνή του κ. διο-τού—ήταν περήφανος σαν νάχε δη τόν Θεό.

— Έ, λοιπόν, τον ρήτησαν οι σύντροφοί του. Εινε άλήθεια ότι είδες τον κ. διοικητή;

— Βέβαια, τον είδα, άπάντησε ο Σικελός. Τόν είδα όπως σας βλέπω. Και τού μίλησα... 'Αλλά δεν είχε βάσει ακόμη τη στολή του. Φορούσε ένα περιεργό κοστούμι, αυτό που φοράει όταν... εινε ποιητής!...

ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ

Ο Δεληγιάννης άρρωστος. — «Θέλωμε τό Γέρο του Μωρηά!... Ο Δεληγιάννης σηκώνεται, μιλάει στους διχλω-τάς και τού πέφτει ο πυρετός!... Η άναχώρησις ενός πεζικού συντάγματος. Η άνησυχία των πρεσβευτών. Πώς τούς καθσύχασε και πώς τούς μπερδέψε ο Δεληγιάννης. Ένας έπουργός... κουμπωμένος!... Τό ξεκούμπωμα. — Κουμπώσου!... — «Ποιός εινε ο κύριος;...» κτλ.

Κάποτε ο Δεληγιάννης ήτανε στο κρεβάτι άρρωστος. Εκείνη την ώρα μία διαδήλωση στάθηκε κάτω απ' τό σπίτι του κ' ή φωνές του πλήθους έφταναν ως την κάμαρά του.

— Τό γέρο! Θέλωμε τό γέρο του Μωρηά!...

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ο Δεληγιάννης τό γιατρό του.

— Μία διαδήλωση λαού, κ. πρόεδρε, ζητάει να έκφωνησετε λόγο.

— Α, έτσι, τότε πρέπει να μιλήσω, άποκρίθηκε ο άρρωστος.

Και με όλο τον πυρετό του και παρ' όλ' τις διαμαρτυρίες του γιατρού, σηκώθηκε άμέσως απ' τό κρεβάτι, γυθθηκε στη στιγμή και βγήκε στον έξωστη. Ο πυρετός του είχε πέσει με μιά και έντελώς καλά στην ήγεια του, έξεφώνησε ένα από τους καλύτερους λόγους του.

Την έποχή της έπιστρατεύσεως του 1897 διαδόθηκε ένα άπόγευμα ότι τό 1ο πεζικό σύνταγμα άνεχώρησε κατεσκευασμένο από την πω-τεύουσα, τούτο δε έσήμαινε κατά την κοινή γνώμη την έναρξη του πολέμου.

Οι πρεσβευτά των Μ. Δυνάμεων μόλις τό έμαθαν αυτά έτρεξαν στο Δεληγιάννη για να ζητήσουν σχετικώς πληροφορίες, χωριστά ο καθένας τους όμως, γιατί φυλάγονταν ο ένας από τον άλλον.

Βγαίνοντας όμως απ' την αίθουσα άναμονής συναντήθηκαν και άνε-ζώνισαν μεταξύ τους τις πληροφορίες που έλαβαν.

— Εμένα μου είπε ο κ. πρωθυπουργός, άρχισε ο πρώτος, ότι τό 1ον σύνταγμα ούτε έφυγε, ούτε προκειται να φύγη.

— Εμένα μου είπε ότι τό σύνταγμα δεν έφυγε, μπορεί όμως να φύγη.

— Περίεργο πράγμα! φώναξε ο τρίτος πρε-σβευτής. Εγώ έλαβα την πληροφορία ότι τό 1ο σύνταγμα έτοιμάζεται για άναχώρησι.

— Εγώ όμως γνωρίζω ότι άνεχώρησε κιόλας! της ο τέταρτος.

— Κ' εγώ ότι άνεχώρησε μόν, αλλά διατάχθη να έπιστρέψη, πρόσθεσε ο τελευταίος.

Έτσι ο Δεληγιάννης έδωσε πέντε διαφορετικές άπαντήσεις στους πέντε πρεσβευτάς, χωρίς να πη σε κανένα την άλήθεια: Τό 1ο πεζικό σύνταγμα είχε βγή άλως ως τό Λαφνί και γύρισε τη νύκτα.

Σε κάποια ύπουργική μεταρρύθμισι, ο Δεληγιάννης έχοντας μαζί του έναν απ' τούς νέους ύπουργούς του, έπήγανε στα άνάκτορα, όπου θα γινόταν ή άρκομοσία.

Στό δρόμο ο νέος ύπουργός ήθέλησε να μιλή από τον πρωθυπουργό τό γνώμη είχε σχηματίσει για αυτόν ο βασιλέας.

— Ποιά γνώμη έχει για σάς ή Α. Μ. ο βασιλέας; άποκρίθηκε ά-μέσως ο Δεληγιάννης. Την άριστην έξ δλων. Σας εκτιμά και σας ύπολήπτειται όσο κανένα άλλον. Μου φαίνεται όμως ότι σας βρίσκει λιγάκι... «δουτοπé»

Ο νέος ύπουργός, ο όποιος πολύ λίγες λέξεις της Γαλλικής γλώσσας έγνώριζε, άμέσως ύστερα απ' την άρκομοσία έταξε να βωη στη λέξικό τη σημασία της λέξης «δουτοπé» σημαίνει «κοιμητομώ-νος», αλλά και κοιμήνους. Τη δέσπεση όμως σημασία δεν την είχε σημειωμένη τό λέξικό κ' έτσι ο ύπουργός έλαθε την έξης γράμα: «Όταν έπαισκει, κατ'άλλη φορά, να ξανότανε στα άνάκτορα με τον Δεληγιάννη, παρασημαστικα απόν πρωθυπουργό με τη δεινότητα του ξεκούμπωτος.

— Αισθάνεσθε έξωστη, κύριε, του λέει με άδούτητα ο Δεληγιάν-νης, θέλοντας να του υποδείξη με τρόπο ότι ή έθιμοτυπία του έπέ-βαλλε να εινε κοιμητομώνος.

— Απεναντίας, κ. πρόεδρε, χρονών. Η μέρα σήμερα εινε ψυχρή.

— Αλλά τότε γιατί άπνείτε τη ρεδιγτότα σας άνοιχτή;

— Μά δεν μου είπατε σεις ο ίδιος, κ. πρόεδρε, ότι ο βασιλέας με βρίσκει πολύ... κοιμητομώνος;

Ο Δεληγιάννης έδείκνυε παραβολική άσχηρότητα στην ήπηση και των άνακτορων τύπων.

Όταν λοιπόν έγινε ύπουργός των Οικονομικών ο Καλογεροπούλος, ο μακροχρόνιος Θεοκλής, άποθυ-ποιήσας τότε ελπιόμηνος να άναγείλη στην άρχή της συνεδριάσεως της Βουλής τό δικαιοσύνη του ύπουργού, όπως όφείζαν οι νόμοι.

Ένας εξακολουθούσε λοιπόν ή συνεδρίασις, ο Καλογεροπούλος ανέβηκε στο βήμα για να δώσει μία πληροφορία ως ύπουργός των Οικονομικών. Τότε ο Δεληγιάννης άκούσθηκε να λέη με άπορία τάχα: — Μά ποιος εινε ο κύριος;

Αριστον άβλαβές
Αμερικανικόν
Αντιδρωτικόν
ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΟ

ODO-RO-NO

Καθαριότης και
είσπραξις
ένδυματων
ΠΟΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟ

Mon Caprice
ή στερειωτέρα μόδα του κόσμου

Γενικός Αντιπρόσωπος
δι' όλην τήν Ελλάδα

Θεοδ. Π. Πετροπουλος
Ερμού 9^Β και Βουλής γωνία
Τηλέφωνον 5280
Πωλείται εις τὰ εκλεκτότερα
καταστήματα της Ελλάδος.

ΠΛΕΚΤΑ ΕΠΙΠΛΑ
ΑΝΘΟΠΟΛΗΣ
Α. ΤΣΟΥΤΣΟΣ
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑΡΧΗΣ
ΠΛΕΚΤΩΝ ΕΠΙΠΛΩΝ

ΕΠΙΠΛΑ ΠΛΕΚΤΑ
ΣΤΑΔΙΟΥ 18

Μόνον με τὰς βελούς **ΖΑΚΟΜΠΟΥΣ** δύνασθε
βάρυτε επιτυχώς τὰ φορέματά σας.
Γαλουνται παντού.
Αποκλειστικοί Αντιπρόσωποι
μετά διαρκούς παρακαταθήκης
ΘΡ. ΔΟΥΒΑΛΕΤΕΛΛΗΣ & ΣΙΑ
Χρυσόσπηλαιωτίσης 3

Η ΑΝΑΚΟΥΦΙΣΙΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ
ΤΟ "ΜΑΝΣΤΡΟΥΛ",
Αριστον έμμηνην
αγών. Θεραπεύει ριζικώς την
άπακτον περίοδον των γυναικών
και κορασίδων, καταπαύει
τούς πόνους των νεφρών, της
κοιλίας, την ήμικρανίαν, εξάν-
τηλσιν και λοιπάς κακουχίας της
άπακτου περιόδου. Οι διασημό-
τεροι ιατροί έν Γερμανία συνι-
στούν τὸ «Μανστρουλ».
Ζητήσατε οδηγίαν δωρεάν.
Αντιπρ. Α. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ
Κάνιγγος 12. Αθήναι.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ
Από 1 Μαΐου - 1 Νοεμβρίου
κάτομα έπιπλωμένον έν τριών
μιατίων και κουζίνας, ηλεκτρι-
κή ζ, έδση άφθονον, 9 μτρα με-
κόνι. Παρά την όδον Ζωολο-
γικής και Καλλιθέας.
Λοσχ. 3132 χιλ. μηνιαίος
Πληροφορία τυπογραφείον Σπυ-
γελου άδης 44α 7

Αγοράζονται εις καλήν τιμήν
βιβλία και ελόκληροι βιβλιο-
και. Πληροφορία εις τὰ γρα-
ματ.

Η "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ",
ΕΙΝΕ ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
Εκτός της εκλεκτής και ποικίλης ύλης της, εκτός του πολυχρόμου εξωφύλλου
της, δημοσιεύει εις κάθε φύλλον της και
ΔΥΟ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΥΣ ΤΡΙΧΡΩΜΟΥΣ ΠΙΝΑΚΑΣ
Έργα των μεγαλειτέρων ζωγράφων του κόσμου
ΚΑΝΕΝΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ, ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ,
ΔΕΝ ΕΚΑΝΕ ΠΑΡΟΜΟΙΑΝ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑΝ

ΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ΑΡΤΙ
Αντιπρόσωπος μετά διαρκούς παρακαταθήκης Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Αθήναι Λέκκα 21α

Η δοντόκρεμα **ΚΟΛΥΝΟΣ**
καθαρίζει και απολυ-
μα τους όδόντας. Κατα-
μα τους φορεύς της σή-
και δροσίξει τὸ στόμα.

ΚΟΛΥΝΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

Αγοράστε την όμβρελλά σας
μετὰ τὸ καλλιτεχνικόν έρ-
γασίον όμβρελλών
ΚΑΡΑΚΑΣ
Αθηνών και Νίκου 13β, (παρόδος
Αιόλου) - Αθήναι
Προσφέρει χονδρική και λιανική
πτερον τμήμα έπισκευής
όμβρελλών

Π. ΚΑΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΛΟΓΟΣ
Από τὸν δημοτικόν Μαιευτήριον
Αθηνών
Πολύσας ειδικώς έν Παρισίους
Εδός Ασκληπιού 4
9-10 π.μ. 3-6 μ.μ.

ΚΥΡΙΑ !!!
ΑΙ ΡΥΤΙΔΕΣ, ΚΗΛΙΔΕΣ και ΠΑΧΗ
του προσώπου εξαφανίζονται ριζικώς ΜΟΝΟΝ
διὰ των ΓΥΝΗΘΝ ΕΠΙΔΕΣΜΩΝ εκ ΚΑΟΥΤΣΟΥΚ RADIO - ACTIF
ΤΟΥ DOCTEUR MONTEIL PARIS
του Πανεπιστημίου των Παρισίων.
Ο ΚΟΡΣΕΣ όλόκληρος εκ Θεραπευτικῶν καουτσούκ RADIO - ACTIF,
καταργεί την παχισαφίαν και τὰς παραμορφώσεις του σώματος.
Ο ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΣ, εκ του ίδιου καουτσούκ τονώνει και επιφέρει τα-
χείαν σμίκρυνσιν των μαστών.
Η ΔΟΣΙΟΝ TONIFERMA, αναζωογονεί τους πύπτοντας μαστούς.
ΤΑ ROBUSTENE PILLS, διὰ την ανάπτυξιν του στήθους.
Ζητήσατε κατάλογον δωρεάν. Εις τὰς επαρχίας αποστέλλεται εικονογρα-
φημένος κατάλογος έντός κλειστού φακέλλου έναντι Δρ. 5
Κα ΑΝΝΗ ΣΚΑΛΙΑΡΗ, Αγ. Κωνσταντίνου 12-ΑΘΗΝΑΙ

ΜΕ ΕΛΑΧΙΣΤΑ ΕΞΟΔΑ
ΩΡΑΙΟΤΗΣ ΧΩΡΙΣ ΕΛΑΤΤΩΜΑ

CRÈME SIMON

Poudre de Beauté
Crème de Beauté

ΚΡΕΜΑ και ΠΟΥΔΡΑ
καλλυντικά της παγκοσμίου μά-
κας "ZIBBS" παρασκευάζο-
μενά με άσυγκριτον επιμέλειαν,
άπαραίτητα εις κάθε γυναίκα έ-
πιθυμούσαν να διατηρήσιν τὸ πρό-
σωπόν της νεανικόν και ώραιον.

ZIBBS
ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
Ι. & Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ
ΟΔΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΑΡΙΘ. 3.
ΑΘΗΝΑΙ

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΤΗΝ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ",

Η δοντόκρεμα **ΚΟΛΥΝΟΣ**
καθαρίζει τους όδόντας, τὰ
ούλα, όλόκληρον τὸ στόμα.
Δοκιμάσατέ την και θά αι-
θανθήτε καθαριότητα και
δροσερότητα του στόματος
επι ώρας.

ΚΟΛΥΝΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΤΑ ΜΕΤΑΕΩΤΑ ΕΓΧΩΡΙΑ
Φουλάρια ό πήχως 45
Κρέπ ζορζέτ " 80
Κρέπ ντεσιν " 80
Σ. ΚΟΥΓΕΒΕΤΟΠΟΥΛΟΣ
Ερμού 42

ΚΑΟΥΤΣΟΥΚ
Χειροτονος όδοντοιατρός ΠΑΡΙ-
ΣΙΩΝ. Έπί τετραετίαν εις Παρι-
σίους σπουδάζας. Όλιγοήμερος και
άνάδυνος θεραπεία παθήσεων στό-
ματος και όδόντων. Φωλγίδιας,
δυσσώμιαν και Ρυογίδιας ταχώς.
Καλίσκοινδύλη 44.

Εις Παλαιόν Φάληρον πα-
ρά την «Φρύνην», πωλεί-
ται οικόπεδον εκ 1100 πη-
χεων, με εύκολίαν πληρω-
μής. Πληροφορία: Τυπο-
γραφείον Στραγγαλει. Ό-
δος Λέκκα 7.

ΚΡΕΚΑ
ΒΟΥΛΗΣ 15

ΚΑΡΔΙΑΚΙΔΗΣ ΦΟΤΟΓΡΑΦΟΣ
Πατησίων 5 Έφαρμόζει όλα τὰ συστήματα της φωτογρα-
φικής τέχνης. Βραβεία Παρισίων-Ρώμης

Εἶναι τὸ τελειότερον καὶ καλλίτερον προϊόν
ποῦ ἡ ἀνθρώπινη διανοία ἔχει ποτὲ ἐπινοήσει.

ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

• τὸ καλλίτερο καθαρτικό •

* Ἀντιπρόσωπος δι' Ἑλλήν τὴν Ἑλλάδα : Θεόδωρος Σ. Βασιλείδης, Ἑρμιόδου 6—Ἀθήναι

